

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci

žalobkyně: **BH Securities a.s.**, IČ 60192941,
sídlem Na Příkopě 583/15, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Wenzlem
sídlem Na Příkopě 15, 110 00 Praha 1

proti
žalované **Česká národní banka**
sídlem Na Příkopě 28, 110 00 Praha 12

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Bankovní rady České národní banky ze dne 4.6.2015,
č.j. 2015/60057/CNB/110,

takto:

- I. Rozhodnutí Bankovní rady České národní banky ze dne 4. 6. 2015, č.j. 2015/60057/CNB/110, a rozhodnutí České národní banky ze dne 19. 12. 2014, č.j. 2014/73765/570, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29.5.2015, č.j. MK 31249/2015 OLP, jímž žalovaná změnila rozhodnutí České národní banky ze dne 19.12.2014, č.j. 2014/73765/570 (dále také jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně).

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo mj. rozhodnuto o tom, že o tom, že žalobce:

I. neměl v období od 1.7.2010 do 29.5.2012 upraven ve vnitřních předpisech postup pro provádění efektivní kontroly činnosti investičních zprostředkovatelů, které využíval při poskytování svých služeb, tedy porušil povinnost obezřetného poskytování investičních služeb stanovenou v ustanovení § 12 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve spojení s ustanovením § 12b odst. 2 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu;

II. neprováděl v období od 1.7.2010 do 29.5.2012 systematickou, účinnou a přiměřenou kontrolu činnosti investičních zprostředkovatelů, které využívala při poskytování svých služeb, tedy porušil povinnost obezřetného poskytování investičních služeb stanovenou v ustanovení § 12 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve spojení s ustanovením § 12a odst. 1 písm. c) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, ustanovením § 12b odst. 2 písm. b) a odst. 3 zákona o podnikání na kapitálovém trhu a v ustanovení § 12d odst. 1 a odst. 2 zákona o podnikání na kapitálovém trhu;

III. neměl ve vnitřních předpisech účinných od 1.1.2012 do 4.12.2012, čili do konce státní kontroly, upravena pravidla pro určení vlivu objemu obchodu a jeho ceny na rozdělení plnění a závazků z provedeného sdruženého pokynu a pravidla rozvržení v případě dílčího provedení pokynu, tedy porušil povinnost obezřetného poskytování investičních služeb stanovenou v ustanovení § 12 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve spojení s ustanovením § 12a odst. 1 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu a s ustanovením § 12b odst. 1 písm. b) téhož zákona provedené ustanovením § 31 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 303/2010;

IV. neměl ve vnitřních předpisech účinných v průběhu státní kontroly ode 12.7.2012 do 4.12.2012 upravena pravidla provádění pokynů za nejlepších podmínek, tedy porušil povinnost stanovenou v ustanovení § 15 odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve spojení s ustanovením § 151 odst. 3 zákona o podnikání na kapitálovém trhu provedené ustanovením § 29 vyhlášky č. 303/2010;

V. v období od 1.1.2011 do 29.5.2012 (i) neposkytoval zákazníkům písemně nebo na jiném nosiči informace o možných rizicích, která mohou být spojena s konkrétní požadovanou investiční službou nebo konkrétním investičním nástrojem, a o možných zajištěních proti nim, (ii) neinformoval zákazníky o režimu ochrany majetku zákazníka, zejména o tom, že účty, na kterých budou nebo jsou vedeny investiční nástroje nebo peněžní prostředky, podléhají právu státu, který není členským státem Evropské unie, a že práva k investičním nástrojům nebo peněžním prostředkům se mohou v důsledku toho lišit, (iii) neposkytoval v případě typizovaných strategií zákazníkům písemně nebo na jiném nosiči informaci o ukazatelích (benchmark), s nimiž bude výkonnost obhospodařovaného majetku srovnávána, tedy porušil povinnost stanovenou v ustanovení § 15 odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve spojení s ustanovením § 15e téhož zákona ad (i) ve spojení s ustanovením § 15d odst. 1 písm. d) téhož zákona a navazujícím ustanovením § 19 odst. 1 vyhlášky č. 303/2010, ad (ii) ve spojení s ustanovením § 15d odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona, ad (iii) ve spojení s ustanovením § 15d odst. 1 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu a navazujícím ustanovením § 17 odst. 6 písm. c) vyhlášky č. 303/2010 Sb.;

VI. v období od 27.3.2009 do 29.5.2012 nevyhodnocoval, zda poskytovaná investiční služba odpovídá zákaznickým odborným znalostem potřebným pro pochopení souvisejících rizik a v případě investiční služby obhospodařování majetku zákazníka též jeho finančnímu zázemí a investičním cílům, tedy porušil povinnost stanovenou v ustanovení § 15 odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve spojení s ustanovením § 15b zákona o podnikání na kapitálovém trhu a s ustanovením § 151 téhož zákona;

VII. v období konání státní kontroly od 12.7.2012 do 4.12.2012 nezavedl opatření k ochraně vlastnického práva zákazníků když (i) neevidoval ve své vnitřní evidenci, na kterém účtu peněžních prostředků zákazníků vedeném třetí osobou a v jaké konkrétní výši jsou uloženy peněžní prostředky každého jednotlivého zákazníka, (ii) nepostupoval při rekonsiliaci v souladu s vnitřním předpisem, který stanovil, povinnost provádět rekonsiliaci na denní bázi, (iii) nedokumentoval provádění rekonsiliace investičních nástrojů vedených u třetích osob s výjimkou investičních nástrojů vedených u Centrálního depozitáře cenných papírů, (iv) neprováděl rekonsiliaci stavu na účtech peněžních prostředků zákazníků vedených v cizích měnách HUF, GBP, PLN, CHF a RON na denní bázi, (v) prováděl rekonsiliaci peněžních prostředků pouze kontrolou shody sumy peněžních prostředků zákazníků vedených v systému Broadway se sumou peněžních prostředků zákazníků a vlastních peněžních prostředků vedených na účtech peněžních prostředků zákazníků u třetích osob, tedy porušil povinnosti stanovené v ustanovení § 12e odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu a v ustanovení § 12e odst. 2 zákona o podnikání na kapitálovém trhu, provedenou navazujícím ustanovením § 5 odst. 1 vyhlášky č. 303/2010 a ustanovením § 5 odst. 2 téže vyhlášky;

VIII. v období od 9.12.2010 do 30.4.2012 vyplácel investičním zprostředkovatelům, s nimiž spolupracoval, pobídku za každý pokyn zadaný zákazníkem, který uzavřel smlouvu na základě činnosti investičního zprostředkovatele a přijímala pobídku ve výši emisní přírážky v souvislosti se zprostředkováním koupě investičních certifikátů CFI BANK PERFORMER CZK, CFI BANK PERFORMER CZK II, MS Top Český Bonus CZK, ISIN XS0885361773, EFG Water Express Certifikát, ISIN CH0201061923 4Y ING Autocallable, ISIN XS0779284057, aniž zákazníky před poskytnutím investiční služby jasně, srozumitelně a úplně informoval o existenci a povaze pobídky a výši nebo hodnotě pobídky nebo způsobu jejího výpočtu, tedy porušil povinnost stanovenou v ustanovení § 15 odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve spojení s ustanovením § 15 odst. 3 téhož zákona, provedené navazujícím ustanovením § 15 vyhlášky č. 303/2010;

IX. nezavedl řídicí a kontrolní systém přiměřený charakteru, rozsahu a složitosti vlastní činnosti, neboť disponovala systémem správy záznamů komunikace se zákazníky a potenciálními zákazníky od společnosti Czech Software Consultancy, a.s., IČO 289 09 186 se sídlem Místecká 371, Letňany, 199 00 Praha 9, který (i) v období od 30.6.2009 do 31.12.2010 neumožňoval efektivně třídit a identifikovat záznamy telefonické komunikace se zákazníky a potenciálními zákazníky, a který (ii) v období od 30.6.2009 do 4.12.2012 neumožňoval efektivně exportovat větší množství záznamů telefonické komunikace se zákazníky a potenciálními zákazníky, a (iii) v období státní kontroly od 12.7.2012 do 4.12.2012 evidovala informace o úvěrech poskytnutých zákazníkům způsobem, který neumožňoval získat informace souhrnně za určité období, tedy porušil povinnost stanovenou v ustanovení § 12 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve spojení s ustanovením § 12a odst. 2 téhož zákona a provedené ustanovením § 23 odst. 1 vyhlášky č. 123/2007; čímž se

dopustil jednáním ad (I), (II), (III), (VII), (IX) správního deliktu podle ustanovení § 157 odst. 3 zákona o podnikání na kapitálovém trhu, a jednáním ad (IV), (V), (VI), (VIII) správního deliktu podle ustanovení § 157 odst. 2 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, za což mu uložil podle ustanovení § 157 odst. 14 písm. c) zákona o podnikání na kapitálovém trhu pokutu ve výši 10 000 000 Kč. Žalobci pak zároveň dle § 79 odst. 5 správního řádu, ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán bradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, uložil povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

2. Žalovaná na základě rozkladu podaného žalobcem rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnila část výroku A.I. výroku tak, že datum 1.7.2010 nahradila datem 1.1.2011.
3. V rozhodnutí žalovaná nesouhlasila s tvrzením žalobce, že je malým obchodníkem s cennými papíry. Žalobce se objemem vykazovaného zákaznického majetku k 31. 12. 2014 ve výši téměř 7 mld. Kč, počtem zákazníků, kterých bylo 3600 (aktivních údajně 1200), a sítí 43 investičních zprostředkovatelů řadí mezi největší tuzemské nebankovní obchodníky s cennými papíry. Tomu by měla odpovídat úroveň řídicího a kontrolního systému žalobce. Přiměřenost opatření pak správní orgán prvního stupně zkoumal s ohledem na rozsah a složitost činností účastníka řízení. Délka řízení odpovídala složitosti a rozsahu zjištěných nedostatků. Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán prvního stupně opakovaně vyhovoval žádostem žalobce o prodloužení lhůt pro předložení informací a vyjádření. Například blanketní rozklad podaný dne 30. 12. 2014 bylo žalobci umožněno doplnit až 16. 3. 2015. Délku řízení tedy ovlivnilo mimo jiné to, že správní orgán prvního stupně postupoval tak, aby práva žalobce nebyla krácena.
4. Správní orgán prvního stupně vytkl žalobci, že v období od 1. 7. 2010 do 29. 5. 2012 neměl upraven ve vnitřních předpisech postup pro provádění efektivní kontroly činnosti investičních zprostředkovatelů, které využíval při poskytování investičních služeb. Z formulace výroku je zřejmé, že správní orgán prvního stupně nevytýkal žalobci, že by neměl vůbec vnitřními předpisy upravenou kontrolu investičních zprostředkovatelů, ale že vnitřními předpisy, kterými byla v rozhodném období upravena pravidla kontroly investičních zprostředkovatelů, nezavedl pravidla efektivní, rozumí se účinné kontroly investičních zprostředkovatelů. Toho si je ostatně vědom i žalobce, neboť dále v rozkladu polemizuje s pojmem „efektivní“ použitým ve výroku napadeného rozhodnutí.
5. Není účelem výroku napadeného rozhodnutí detailně popisovat nedostatky vnitřních předpisů v oblasti kontroly spolupracujících investičních zprostředkovatelů. K tomu správní orgán prvního stupně využil odůvodnění napadeného rozhodnutí, které obsáhle a detailně popisuje konkrétní nedostatky vnitřních předpisů. Nelze pominout, že vnitřní předpisy žalobce v kontrolovaném období procházely řadou změn, vlivem těchto změn se též měnily nedostatky, které vnitřní předpisy vykazovaly, a z tohoto důvodu nebylo možné formulovat skutek podrobněji tak, aby tím současně neutrpěla srozumitelnost výroku rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjevné, jaké konkrétní nedostatky v konkrétním období vnitřní předpisy účastníka řízení vykazovaly a jakou úpravu v nich správní orgán prvního stupně postrádal. Není proto důvodná ani námitka žalobce, že pod výrok lze podřadit jakékoliv jednání související s vnitřními předpisy žalobce. Protiprávním jednáním shledal správní orgán prvního stupně nedostatky vnitřních předpisů týkající se kontroly spolupracujících investičních zprostředkovatelů v daném období. Přestože je takový popis stručný, podle názoru bankovní rady ob stojí z

hlediska požadavků na jednoznačné vymezení skutku ve výroku správního rozhodnutí tak, aby bylo zřejmé a nezaměnitelné, o jakém jednám je řízení vedeno.

6. Žalovaná neshledala vadu ani v použití pojmu „efektivní“ ve výroku napadeného rozhodnutí. Z použití pojmu „efektivní“ je zřejmé, že se žalobci nevytýká úplná absence vnitřních pravidel upravujících oblast kontroly investičních zprostředkovatelů, ale nedostatky těchto předpisů. Není třeba, aby byl tento pojem vysvětlen přímo ve výroku rozhodnutí. Není ani nutné, aby výrok rozhodnutí vysvětloval samozřejmou skutečnost, že efektivitu kontroly může vnitřní předpis ovlivnit úpravou takových postupů, které, jsou-li dodržovány, umožní účinnou kontrolu všech podstatných činností obchodníka s cennými papíry, včetně kontroly spolupracujících osob. Výrok napadeného rozhodnutí není v rozporu s jeho odůvodněním, neboť z výroku je zřejmé, že vytýkány jsou nedostatky vnitřních předpisů. V odstavcích 25. až 69. odůvodnění napadeného rozhodnutí pak správní orgán prvního stupně podrobně a důsledně hodnotí nedostatky vnitřních předpisů. Z odstavce 28. odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgán prvního stupně zabývá vnitřním předpisem, který žalobce nazval Pravidla kontroly investičních zprostředkovatelů BH Securities a.s. v různých zněních účinných v době od 1. 1. 2011 do 29. 5. 2012. Rozpor není ani mezi výrokem a žalobcem v rozkladu zmíněným odstavcem 69. Odůvodnění napadeného rozhodnutí. V uvedeném odstavci správní orgán prvního stupně shrnuje pochybení s tím, že účastník řízením neměl ve vnitřních předpisech upraven dostatečný postup pro provádění kontroly investičních zprostředkovatelů, které využíval při poskytování svých služeb, a to v oblasti získávání nových zákazníků, kontroly telefonických nahrávek komunikace investičních zprostředkovatelů se zákazníky nebo potenciálními zákazníky, kontroly vnitřních předpisů, kontroly osobních obchodů, odbornosti pracovníků a vázaných zástupců, kontroly střetu zájmů, kontroly systému odměňování pracovníků nebo vázaných zástupců investičních zprostředkovatelů, přijímání a vyřizování reklamací a stížností zákazníků a kontroly přijímání nebo vyplácení pobídek.
7. Podle ustanovení § 12b odst. 2 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu pravidla vnitřní kontroly obchodníka s cennými papíry zahrnují také pravidla kontroly činnosti investičních zprostředkovatelů a vázaných zástupců, které obchodník s cennými papíry využívá při poskytování svých služeb. Jedná se o součást pravidel vnitřní kontroly podle § 12a odst. 1 písm. c) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, podle kterého jsou pravidla vnitřní kontroly zahrnuta do řídicího a kontrolního systému obchodníka s cennými papíry. Podle § 12a odst. 2 zákona o podnikání na kapitálovém trhu musí být řídicí a kontrolní systém obchodníka s cennými papíry účinný, ucelený a přiměřený charakteru, rozsahu a složitosti rizik spojených s modelem podnikání a činností obchodníka s cennými papíry.
8. V odstavci 77. odůvodnění napadeného rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce postupně vybudoval rozsáhlou síť investičních zprostředkovatelů, čítající 43 subjektů, kteří, jak vyplývá z vyjádření žalobce, získali 3600 zákazníků, z nichž bylo 1200 aktivních. Podle údajů dohledu měl účastník řízení koncem roku 2011 celkem 2956 zákazníků, kteří měli u žalobce majetek. Lze tedy konstatovat, že zhruba 40 % zákazníků bylo získáno investičními zprostředkovateli. Jednalo se o podstatnou část zákaznického kmene žalobce. Tomu by měl také odpovídat řídicí a kontrolní systém a orgán dohledu důvodně vyžaduje, aby vnitřní pravidla zavedla účinnou, ucelenou a přiměřenou kontrolu

spolupracujících investičních zprostředkovatelů.

9. Správní orgán prvního stupně shledal nedostatky v tom, že vnitřní předpisy nestanovily dostatečně, co mělo být kontrolováno, jak to mělo být kontrolováno a jak mělo být naloženo se zjištěními, která z kontroly vyplynula. Odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaná shledala vyčerpávajícím. Z odůvodnění je zřejmé, že u vnitřních předpisů účinných v období od 1. 1. 2011 do 1. 4. 2012 je žalobci vytýkáno, že obsahují lakonicky pouze úpravu kontroly vybraných činností investičních zprostředkovatelů a neupravují například kontrolu komunikace se zákazníkem při předávání a přijímání pokynů, případně kontrolu postupu investičního zprostředkovatele při získávání zákazníků, což jsou stěžejní oblasti spolupráce investičního zprostředkovatele a žalobce. Správní orgán prvního stupně pak připustil, že po dalších úpravách vnitřního předpisu došlo ke zlepšení s tím, že hlavním nedostatkem již nebyla úprava toho, co se má kontrolovat, ale jakým způsobem má kontrola probíhat, přičemž ani po úpravě nebylo možné považovat okruhy kontroly za vyčerpávající. V souvislosti s nedostatečnou úpravou způsobu kontroly žalovaná shledala oprávněným požadavek, aby vnitřní předpisy stanovily pravidla pro využití podkladů získaných v rámci kontroly a zejména způsob jejich vyhodnocení. Tento nedostatek podle zjištění správního orgánu prvního stupně přetrvával i po změně vnitřních předpisů od 1.4. 2012. V rámci celého vytýkaného období pak nebyla ve vnitřních předpisech stanovena jasná pravidla pro způsob, jak budou efektivně odstraněny nedostatky zjištěné kontrolou.
10. Žalovaná nezjistila, že správní orgán prvního stupně žalobci vytýkal nedostatečnou kontrolu činností, které nesouvisely s investiční službou vykonávanou spolupracujícím investičním zprostředkovatelem pro účastníka řízení. Získávání nových zákazníků, komunikace investičních zprostředkovatelů se zákazníky nebo potenciálními zákazníky, vnitřní předpisy investičního zprostředkovatele, osobní obchody, odbornost pracovníků a vázaných zástupců, řízení střetu zájmů, systém odměňování pracovníků nebo vázaných zástupců investičních zprostředkovatelů, přijímání a vyřizování reklamací a stížností zákazníků a přijímání nebo vyplácení pobídek jsou činnosti bezprostředně související s poskytováním investiční služby přijímání a předávání pokynů týkajících se investičních nástrojů. Tvrzení žalobce, že kontrola střetu zájmů, odměňování pracovníků, osobních obchodů a pobídek je primárně úzce svázána s investičními službami s poradenským prvkem a při přijímání a předávání pokynů standardně nemůže dojít ke střetu zájmů, a proto je není nutné řídit, je neudržitelné. Sám žalobce toto své tvrzení relativizuje, když uvádí, že uvedené oblasti jsou *primárně úzce* svázány s investičními službami s poradenským prvkem. Ve skutečnosti však ke střetu zájmů může docházet a dochází i při poskytování investiční služby přijímání a předávání pokynů, například upřednostňováním vlastních obchodů před obchody zákazníků. V této souvislosti je opodstatněná i kontrola osobních obchodů. Přijímáním a předáváním pokynů je i zprostředkování obchodů s investičními nástroji, což do jisté míry poradenský prvek zahrnuje. Důvodný je tedy požadavek, aby žalobce kontroloval též, zda pracovníci investičního zprostředkovatele nejsou systémem odměňování a pobídek motivováni k porušování právních předpisů v oblasti kapitálového trhu apod.
11. Vnitřní předpisy žalobce upravující kontrolu spolupracujících investičních zprostředkovatelů požadavkům zákona o podnikání na kapitálovém trhu nevyhověly. Tvrzení žalobce, že jeho vnitřní předpisy upravovaly kontrolu oblastí, které nemusely být

kontrolovány, je irelevantní, neboť správní orgán prvního stupně odhalil a v napadeném rozhodnutí popsal nedostatky vnitřních předpisů v oblastech, které upraveny být měly. Lze souhlasit s žalobcem, že cílem kontroly je ověření plnění právními předpisy stanovených povinností kontrolovaných osob a cíl kontroly je tedy v obecné rovině zřejmý. Podstatou výtek správního orgánu prvního stupně však je absence podrobnější úpravy cílů kontroly v jednotlivých kontrolovaných oblastech. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (odstavec 63.) je zřejmé, co má správní orgán na mysli metodikou kontroly, tj. určení, jaké dokumenty, podklady a záznamy je nutné získat, v jakém rozsahu a jak postupovat při jejich výběru, způsob dokumentace předaných podkladů apod.

12. Nedůvodnou shledala žalovaná též námitku, že vnitřní předpisy jsou určeny zaměstnancům, kteří jim rozuměli a postupovali podle nich. Zákon o podnikání na kapitálovém trhu stanoví požadavky na obsah vnitřních předpisů, které mají upravit uceleně a přiměřeně účinné postupy. Pokud těmto požadavkům vnitřní předpis nevyhovuje, nelze vůbec určit, zda zaměstnanec pověřený kontrolou postupuje řádně podle předem stanovených pravidel. Tvrdil-li žalobce, že zaměstnanci věděli, co mají při kontrole investičních zprostředkovatelů dělat, přestože to není podrobně upraveno ve vnitřních předpisech, nijak to nevyvrací závěry správního orgánu prvního stupně o nedostatečnosti vnitřní předpisové základny. Výslech svědků k prokázání toho, zda zaměstnanci rozuměli vnitřním předpisům a postupovali podle nich, považuje žalovaná ve světle výše uvedeného a ve shodě se správním orgánem prvního stupně a s přihlédnutím k již provedeným důkazům za nadbytečný. Žalovaná dodává, že správní orgán prvního stupně konstatoval nedostatky i při samotné kontrole spolupracujících osob.
13. Ze všech výše uvedených důvodů žalovaná dospěla k závěru, že námitky účastníka řízení jsou neopodstatněné.
14. Žalovaná naopak shledala důvodnou námitku, že správní orgán prvního stupně ve výroku napadeného rozhodnutí nesprávně vymezil skutek časově. Přestože z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že byly kontrolovány vnitřní předpisy účinné od 1. 1. 2011, správní orgán prvního stupně ve výroku A.I. uvedl, že k nedostatkům docházelo od 1. 7. 2010. V tomto ohledu je tedy odůvodnění v rozporu s výrokem napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není o časovém vymezení protiprávního jednání pochyb, a to i přes formulaci odstavce 69., je zřejmé, že vada rozhodnutí je na pomezí formální chyby v psaní. Dostatečné je proto odstranit vadu změnou výroku napadeného rozhodnutí, neboť změna nemá podstatný vliv ani na závěry správního orgánu prvního stupně o závažnosti jednání žalobce. Přestože v odstavci 438. správní orgán prvního stupně zohlednil při stanovení výše sankce délku přetrvávání nedostatků, i při zkrácení období o šest měsíců je zřejmé, že nedostatky přetrvávaly dlouhodobě a s ohledem na další zjištěné okolnosti není změna výroku důvodem pro snížení pokuty.
15. Ve vztahu ke kontrole spolupracujících osob žalovaná dospěla k závěru, že formulace výroku A.II. ob stojí s ohledem na požadavky na jeho určitost a srozumitelnost. Správní orgán prvního stupně vytknul účastníkovi řízení, že v období od 1. 7. 2010 do 29. 5. 2012 neprováděl systematickou, účinnou a přiměřenou kontrolu činností investičních

zprostředkovatelů, které využíval při poskytování svých služeb. Z obsahu výroku je zřejmé, že se žalobci nevytýká skutečnost, že by neprováděl kontrolu vůbec, ale skutečnost, že tuto kontrolu neprováděl systematicky, účinně a ani přiměřeně. Podobně jako u výroku A.I. docházelo v průběhu vytýkaného období ke změnám v kontrole investičních zprostředkovatelů, jejichž zachycení ve výroku napadeného rozhodnutí bylo na újmu srozumitelnosti. Jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, zpočátku se žalobci vytýkalo úzké zaměření kontrol, které bylo od roku 2011 rozšířeno, nicméně stále byly kontroly prováděny pouze formálním způsobem a nebyly prováděny v potřebném rozsahu. Popis jednání je proto ve výroku zachycen stručněji s tím, že podrobný popis vytýkaného jednání je uveden v odůvodnění napadeného rozhodnutí takovým způsobem, aby bylo zřejmé, že kontrolu prováděnou žalobcem nelze považovat za systematickou, neboť nedodržoval ani vlastní předpisy pro kontrolu, a nelze ji považovat ani za přiměřenou a účinnou, neboť nevyžadoval podklady, a tím neověřoval pravdivost vyjádření investičních zprostředkovatelů a neověřoval, zda na základě kontrolních zjištění investiční zprostředkovatelé v praxi aplikují opatření k nápravě zjištěných nedostatků.

16. Žalovaná neshledala důvodnou námitku, že odůvodnění není v souladu s výrokem. Pod zobecnění uvedené ve výroku A.II. napadeného rozhodnutí lze podřadit veškeré správním orgánem zjištěné nedostatky, které jsou uvedeny v odpovídající části odůvodnění. Závažnost protiprávního jednání žalobce je správním orgánem hodnocena ve vztahu ke všem zjištěným okolnostem jednání. Tato skutečnost však neznamená, že by všechny okolnosti měly být uvedeny též ve výroku správního rozhodnutí. Žalobci nepřitežuje, že je ve výroku uveden zkrácený a nezbytně zobecněný popis jednání. Závažností protiprávního jednání se zabývá správní orgán prvního stupně v části odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahující argumentaci k volbě druhu sankce a výše pokuty. Formulace výroku má vymezit protiprávní jednání tak, aby bylo zřejmé, o jakém skutku správní orgán rozhodoval. Výrok rozhodnutí není určen ke zdůvodnění skutkových a právních závěrů správního orgánu.

17. Z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, z jakého důvodu správní orgán prvního stupně odkázal na rozhodnutí České národní banky týkající se některých jeho spolupracujících zprostředkovatelů. Z odstavce 138. odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgán prvního stupně se vypořádal s argumentací žalobce, který srovnával kontrolní praxi České národní banky a obchodníka s cennými papíry při kontrole spolupracujících osob. Z argumentace správního orgánu prvního stupně vyplývá, že rozsah kontroly orgánu dohledu a správního orgánu prvního stupně nelze srovnat s ohledem na počet subjektů a kontrolovaných

činností a doplňuje, že i přes tento nesrovnatelný rozsah provedl orgán dohledu u spolupracujících investičních zprostředkovatelů kontroly, které zjistily závažné nedostatky. V této souvislosti pouze správní orgán prvního stupně v odstavci 176. odůvodnění napadeného rozhodnutí dodává, že nedostatky v činnosti spolupracujících investičních zprostředkovatelů jsou jednou z indicií neefektivního výkonu kontroly. Někteří investiční zprostředkovatelé spolupracující s žalobcem byli v minulosti správním orgánem prvního stupně postiženi za zjištěné nedostatky, za které byli sami odpovědní. Požadavek na řádnou kontrolu těchto osob tedy měl i věcné opodstatnění. Žalobce byl postižen za jiné jednání, konkrétně za jednání spočívající v nedostatečné kontrole spolupracujících investičních zprostředkovatelů. Při úvahách o sankci ukládané žalobci se pak k sankcím

uloženým spolupracujícím investičním zprostředkovatelům nepřihlíželo. Není proto důvodná námitka žalobce, že mu bylo jednání investičních zprostředkovatelů přičítáno k tíži.

18. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je rovněž zřejmé, jaké nedostatky vykazovaly kontroly prováděné žalobcem. Byl mu vytýkán nedostatečný rozsah kontrol s tím, že kontroloval pouze vydávání vnitřních předpisů, informování zákazníků o pobídkách a vedení evidence investičního zprostředkovatele. Investiční zprostředkovatel však s žalobcem spolupracoval při získávání zákazníků a přijímání a předávání pokynů. Je tedy zjevné, že rozsah kontrolovaných činností neodpovídal rozsahu a významu spolupráce s investičními zprostředkovateli. Dalším okruhem výtek správního orgánu prvního stupně je obsáhle odůvodněný závěr, že kontroly probíhající u investičních zprostředkovatelů jsou pouze formální. Namátkově lze zmínit skutečnost, že žalobce se spokojil s vyjádřením investičního zprostředkovatele, aniž by zkontroloval související podklady, případně ponechání výběru podkladů na kontrolovaném investičním zprostředkovateli. Dalším nedostatkem byla četnost kontrol. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že pro správní orgán prvního stupně bylo ještě akceptovatelné a přiměřené, když žalobce zmírnil nároky na četnost kontrol spolupracujících investičních zprostředkovatelů tak, že si stanovil kontrolu všech investičních zprostředkovatelů jednou za rok, přestože obecně lze přivítat četnější kontroly. Ani tato změna však nevedla k tomu, aby postupoval v souladu s pravidly, která si sám stanovil, přičemž lze konstatovat, že význam a počet spolupracujících investičních zprostředkovatelů a předpokládané zaměření a rozsah kontroly takovou četnost umožňoval i s ohledem na jeho poměry. V neposlední řadě k závěrům o formálnosti kontroly vedlo též zjištění, že neexistují záznamy o tom, že by zjištěné nedostatky byly projednány s investičním zprostředkovatelem, a nezjišťoval, zda investiční zprostředkovatel skutečně podnikl kroky k nápravě. Výtky správního orgánu prvního stupně jsou podrobně zdokumentovány a ve vztahu k činnostem žalobce se jedná o logické a přiměřené nároky na řídicí a kontrolní systém odpovídající zákonným požadavkům při zohlednění rozsahu a významu činností spolupracujících investičních zprostředkovatelů pro účastníka řízení. Ze zákona o podnikání na kapitálovém trhu vyplývá povinnost obchodníka s cennými papíry zavést účinná pravidla kontroly spolupracujících osob. Je tedy na žalobci, aby vytvořil takové smluvní mechanismy, které mu umožní splnění zákonem stanovených povinností.
19. Správní orgán prvního stupně nepožadoval kontrolu činností, které nesouvisely s činnostmi vykonávanými spolupracujícími investičními zprostředkovateli. V odstavci 174. odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvádí, že kontrolní systém účastníka řízení měl být nastaven tak, aby investiční zprostředkovatelé prováděli činnosti, jejichž výkonem je žalobce pověřil, v souladu s právními předpisy.
20. Požadoval-li žalobce výslech svědků k prokázání skutečnosti, že kontroly nebyly prováděny formálně, žalovaná ve shodě se správním orgánem prvního stupně považovala provedení navrhovaného důkazu za nadbytečné, neboť výsledky svědků nemohou vyvrátit zjištění správního orgánu, že některé záznamy nebyly pořízeny, což žalobce ani nepopírá. Výsledky svědků nemohou vyvrátit ani zjištění, že žalobce neprováděl kontroly podle harmonogramu, který si sám stanovil.
21. K námitce neurčitosti výroku A.III. žalovaná uvedla, že správní orgán prvního stupně

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. L.

shledal nedostatečnou úpravu sdruženého pokynu (viz § 31 odst. 2 vyhlášky č. 303/2010 Sb.) ve vnitřních předpisech žalobce. Správní orgán prvního stupně konkrétně v období od 1. 1. 2012 do 4. 12. 2012 postrádal pravidla pro určení vlivu objemu obchodu a jeho ceny na rozdělení plnění a závazků z provedeného sdruženého pokynu a pravidla rozvržení v případě dílčího provedení pokynu. Výrok pak koresponduje s odůvodněním, jak je patrné nejenom z odstavce 183., ale též z odstavce 194. Z výroku napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalobci nevytýká absence pravidel pro sdružené pokyny, ale absence konkrétních pravidel pro určení vlivu objemu obchodu a jeho ceny na rozdělení plnění a závazků z provedeného sdruženého pokynu a pravidel rozdělení dílčího plnění pokynu.

22. Žalovaná shledala skutkový stav věci zjištěný správním orgánem prvního stupně dostatečným. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (odst. 194.) je patrné, že se správní orgán prvního stupně vypořádal s námitkou žalobce, že měl pravidla sdružování pokynů upravena vnitřními předpisy. Z vypořádání námitek je zřejmé, že je shledal nedostatečnými. Námitka účastníka řízení je proto neopodstatněná. Množství zákazníků, u kterých účastník řízení využívá sdružených pokynů, je pro závěry o porušení právní povinnosti žalobce nerozhodné. Žalobce nepopíral, že pokyny zákazníků sdružoval, měl tedy mít odpovídajícím způsobem upravena pravidla týkající se rozvržení plnění a závazků souvisejících se sdruženými pokyny. Žalobce sám v článku 15.12. c) Pravidel jednání společnosti BH Securities a.s. ve vztahu k zákazníkům stanovil pravidlo, že rozvržení plnění a závazků z provedeného sdruženého pokynu se uskuteční v souladu s pravidly rozdělení plnění závazků ze sdruženého pokynu. Vnitřní předpisy tedy na taková pravidla odkazovaly, aniž by žalobce doložil, že pravidla rozdělení plnění a závazků přijal. Žalobce se tedy nemohl řídit pravidly, která neexistovala.
23. Namítli-li žalobce, že sdružuje pokyny se shodnou limitní cenou, a nemusí tedy stanovovat další pravidla pro určení vlivu ceny obchodu na rozdělení plnění a závazků z provedeného sdruženého pokynu, a podrobnější pravidla tak není nutné stanovit, pak shodná limitní cena sdruženého pokynu nutně nezajišťuje jeho provedení za limitní cenu. Obchod se shodnou limitní cenou totiž může být na trhu realizován po částech a za různé, i výhodnější ceny. V takovém případě je nutné, aby měl žalobce zavedena ve vnitřním předpisu konkrétní pravidla, která stanoví, jakým způsobem se dále bude postupovat. Bez takto stanovených pravidel hrozí, že někteří zákazníci mohou být dlouhodobě zvýhodňováni na úkor jiných zákazníků.
24. Upravil-li žalobce ve vnitřních předpisech pravidlo upřednostnění pokynů zákazníků před svými pokyny a poměrného uspokojení poptávky zákazníků po cenných papírech při dílčím uspokojení sdruženého pokynu nelze tato dílčí a kusá pravidla považovat za dostatečnou úpravu. Upřednostnění pokynů zákazníků před vlastními pokyny a poměrné rozdělení cenných papírů nelze považovat za úplný algoritmus distribuce plnění a závazků ze sdružených pokynů. Uvedená pravidla pouze stanoví, že plnění z pokynů a související závazky se při neuspokojení celého pokynu přesunou na zákazníky. Není tak například řešena situace, kdy při krácení uspokojení sdruženého pokynu bude částečně uspokojen i pokyn na účet žalobce. Poměrné rozdělení plnění pokynu zákazníků se pak týká pouze cenných papírů, netýká se však dalších závazků, které mohou v souvislosti s takovým obchodem vzniknout. Pracovníci žalobce tedy měli do jisté míry diskreci při vypořádání závazků souvisejících s obchody, aniž by jim žalobce mohl případně vytknout, že nejednali v souladu s vnitřními předpisy.

25. Skutečnost, že žalobce vytvořil informační materiál pro zákazníky, který upravuje též určitá pravidla jednání se zákazníky, nepropůjčuje tomuto materiálu charakter vnitřního předpisu. I z rozporných vyjádření účastníka řízení v průběhu státní kontroly a správního řízení je zřejmé, že žalobce informační materiál pro zákazníky jako svůj vnitřní předpis prezentuje účelově. Správní orgán prvního stupně důvodně a přiléhavě argumentuje, že v materiálu je výslovně uvedeno, že je určen pro zákazníky, nikoliv pro zaměstnance, kteří by se jím jako vnitřním předpisem měli řídit. Má-li být dokument považován za vnitřní předpis, měly by být dodrženy alespoň minimální standardy pro jeho přijetí a distribuci mezi adresáty tak, aby byla patrná vůle oprávněného autora dokumentu jej skutečně za vnitřní předpis považovat. Takové atributy však nebylo možné přičítat dokumentu předloženému žalobcem. Z dokumentu není patrné, že byl vydán k tomu oprávněnou osobou postupem upraveným v organizačním řádu účastníka řízení pro přijetí vnitřního předpisu. Není z něj patrné, že by byl adresován zaměstnancům, kteří by podle něj měli postupovat, není označen jako vnitřní předpis ani z něj jinak nevyplývá jeho závaznost pro adresáty z okruhu zaměstnanců. Pokud ze všech zjištěných okolností vyplynulo, že materiál předložený žalobcem není vnitřním předpisem a žalobce ani nedoložil, že by správním orgánem požadovaný vnitřní předpis existoval, nemohou žalobcem navrhované důkazy vyvrátit závěry správního orgánu prvního stupně o porušení povinnosti žalobce.
26. Ohledně informování zákazníků o rizicích a režimu ochrany jejich majetku žalovaná konstatovala, že z napadeného rozhodnutí a ze spisového materiálu je zřejmé, že správní orgán prvního stupně zjistil skutkový stav věci úplně a věc správně posoudil též po právní stránce. Vysvětlení žalobce pak správní orgán prvního stupně vzal na vědomí a závažnost jednání posoudil v rámci úvah o volbě druhu sankce a výše pokuty společně s dalšími skutky. Žalobcem navrhovaný výslech svědka je nadbytečný, neboť by nemohl přinést zjištění, která by vedla k jinému posouzení skutku.
27. K vyhodnocování zákaznickova investičního profilu žalovaná odkázala na oznámení o rozšíření předmětu správního řízení ze dne 1. 7. 2013. Předmět správního řízení byl mimo jiné rozšířen o podezření, že žalobce řádně nevyhodnocoval, zda jím poskytnutá investiční služba odpovídá zákaznickovým odborným znalostem nebo zkušenostem potřebným pro pochopení souvisejících rizik a v případě investiční služby obhospodařování majetku zákazníka též jeho finančnímu zázemí a investičním cílům. Správní orgán prvního stupně v oznámení o rozšíření předmětu správního řízení skutek časově vymezil orientačně obdobím státní kontroly. Oznámení o rozšíření však obsahovalo rovněž popis zjištění ve vztahu k zákaznici J. T. a B. K.. Z odstavce 250. odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že nedostatky byly poprvé zjištěny ke dni 27. 3. 2009 v souvislosti s investičním dotazníkem zákaznice Jiřiny Tesařové. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že vymezení skutku ve výroku napadeného rozhodnutí je totožné s jeho vymezením v oznámení o rozšíření předmětu správního řízení.
28. Správní orgán prvního stupně zjistil, že investiční dotazníky posuzované v rámci kontroly neumožňovaly zjistit zákonem předpokládané informace, příslušné vnitřní předpisy nebyly dostatečné a u jednoho zákazníka získané informace účastník řízení fakticky nevyhodnotil. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je patrné, že správní orgán prvního stupně posuzoval jednotlivé podklady k časovému období uvedenému ve výroku napadeného rozhodnutí. Pokud to bylo nezbytné, vzal v úvahu změny, ke kterým u

žalobce docházelo, což vyplývá zejména z odstavce 269. odůvodnění rozhodnutí. Pokud správní orgán v souvislosti s investičními dotazníky zjistil nedostatky, jsou jeho zjištění zachycena v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž správní orgán prvního stupně účastníkovi řízení nevytýkal nedostatky investičních dotazníků, které nejsou součástí správního spisu. Nebylo tedy nezbytné, aby se správní orgán prvního stupně zabýval investičními dotazníky tak, jak postupem času žalobce měnil jejich obsah.

29. Žalovaná shledala dostatečným popis skutku v příslušné části výroku napadeného rozhodnutí, míra podrobnosti popisu skutku je do značné míry určena jeho charakterem. Žalobci je vytýkána řada nedostatků souvisejících s vyhodnocováním investičních profilů zákazníků v podobě nedostatků vnitřních předpisů, samotných investičních dotazníků a případů, kdy zjevně nebyly příslušné informace vyhodnoceny. Správní orgán prvního stupně zobecnil popis skutku tak, aby z výroku bylo dostatečně zřejmé, jaké jednání se žalobci vytýká, aniž by tím utrpěla srozumitelnost výroku. Pro správní rozhodnutí je charakteristické, že podrobný popis všech skutkových okolností obsahuje až odůvodnění. Odůvodnění pak koresponduje s výrokem napadeného rozhodnutí. Žalovaná shledala v souladu se správním orgánem prvního stupně nadbytečným výslech zákazníka B. K. jako svědka k prokázání skutečnosti, že byl poučen o rizicích obchodu. Žalobce připouští, že výslech nemohl mít vliv na skutková zjištění správního orgánu prvního stupně. Pokud se jedná o okolnosti, které měly být prokázány, žalovaná nezjistila, že by správní orgán prvního stupně považoval za přítěžující neinformovanost zákazníka o rizicích obchodu.
30. K opatřením k ochraně vlastnického práva žalovaná konstatovala, že správní orgán prvního stupně nevytýkal žalobci, že peněžní prostředky zákazníků nebyly vedeny odděleně od vlastních prostředků žalobce. Obecné tvrzení žalobce, že peněžní prostředky zákazníků byly zákonem předepsaným způsobem chráněny, nekoresponduje se skutkovými zjištěními správního orgánu prvního stupně, který jednotlivé nedostatky podrobně popsal v napadeném rozhodnutí. Pro posouzení odpovědnosti žalobce za porušení povinností popsaných v napadeném rozhodnutí není podstatné, že peněžní prostředky zákazníků byly uloženy na sběrných účtech diverzifikovaně. Správní orgán prvního stupně se v odstavcích 310. až 315. odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal s námitkami žalobce, že vedl vnitřní evidenci zachycující stav aktiv. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že žalobce nedoložil, že vede řádně evidenci peněžních prostředků jednotlivých zákazníků, a to ani v průběhu správního řízení, ani v průběhu kontroly provedené orgánem dohledu. Správní orgán prvního stupně v této souvislosti poukázal na další podklady, konkrétně záznam o poskytnutí informací a prohlášení účastníka řízení. Žalobcem navrhované místní šetření nemůže přinést nové skutečnosti, které by měly vliv na zjištění správního orgánu prvního stupně. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce je povinen vést přesnou evidenci peněžních prostředků mimo jiné i k jednotlivým dotčeným účtům, a to způsobem uvedeným v § 41c odst. 3 zákoně č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů, čili musí identifikovat jednotlivé „vkladatele“ a výši jejich „vkladu“, je nepochybné, že evidence peněžních prostředků jednotlivých zákazníků má z tohoto požadavku vycházet. Skutečnost, že žalobce je schopen prostřednictvím „výpočtu“ zjistit, kde pravděpodobně jsou peněžní prostředky zákazníka, tak za vedení jednoznačné evidence peněžních prostředků nelze považovat.
31. Správní orgán prvního stupně samostatně nehodnotil jako systémové selhání případ nesprávného použití finančních prostředků. Uvedený nedostatek byl správním orgánem

prvního stupně hodnocen společně s dalšími zjištěními týkajícími se opatření k ochraně vlastnického práva zákazníků. Rovněž není opodstatněná námitka žalobce, který polemizuje se závěry správního orgánu prvního stupně vyplývajících z vyjádření zástupce účastníka řízení k rozdělení peněžních prostředků. Z odstavce 282. odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je patrné, že správní orgán prvního stupně na základě uvedeného vyjádření dospěl k závěru, že žalobce eviduje stav peněžních prostředků jako celkovou sumu v konkrétní měně a v rámci jedné měny nerozlišuje, na kterém konkrétním bankovním účtu či účtu jiného obchodníka s cennými papíry se peněžní prostředky nachází.

32. Skutečnost, že žalobce v rozporu s vlastním vnitřním předpisem neprováděl denně rekongiliace, je dílčím zjištěním správního orgánu prvního stupně v souvislosti s prováděním rekongiliaci. Ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 303/2010 Sb. stanoví minimální požadavek, aby obchodník s cennými papíry prováděl rekongiliace alespoň jednou měsíčně. Podle písm. c) uvedeného ustanovení však má četnost rekongiliaci stanovit vnitřním předpisem sám obchodník s cennými papíry. Účastník řízení tak učinil a stanovil si vnitřním předpisem přísnější pravidla. Výtka správního orgánu prvního stupně, že neprováděl rekongiliace v souladu se svým vnitřním předpisem, je proto důvodná. Tvzení žalobce, že rekongiliace prováděl denně a při každé změně hodnoty, není ničím podložené. Pokud se jedná o systém zaznamenávání rekongiliaci, žalovaná odkázala na odstavce 318., 320. a 322. odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že se ztotožnila s argumentací správního orgánu prvního stupně.
33. K investičním pobídkám žalovaná odkázala na formulaci části výroku rozhodnutí, z něž je patrné, že žalobce „v období od 9. 12. 2010 do 30. 4. 2012 vyplácel investičním zprostředkovatelům, se kterými spolupracoval, pobídku za každý pokyn zadaný zákazníkem, který uzavřel smlouvu na základě činnosti investičního zprostředkovatele, a přijímal pobídku ve výši emisní přírážky v souvislosti se zprostředkováním koupě investičních certifikátů CFI BANK PERFORMER CZK, CFI BANK PERFORMER CZK II, MS Top Český Bonus CZK, ISIN XS0885361773, EFG Water Express Certifikát, ISIN CH0201061923 a 4Y ING Autocallable, ISIN XS0779284057, aniž zákaznky před poskytnutím investiční služby jasně, srozumitelně a úplně informoval o existenci a povaze pobídky a výši nebo hodnotě pobídky nebo způsobu jejího výpočtu. Z formulace výroku je patrné, že ve vymezeném období žalobce vyplácel spolupracujícím investičním zprostředkovatelům pobídky za určitou činnost, kterou pro něj vykonávali, a v souvislosti s investičními nástroji uvedenými ve výroku pobídky přijímal. V souvislosti s těmito pobídkami pak neinformoval zákonem předepsaným způsobem o jejich existenci, povaze, výši nebo hodnotě, případně způsobu jejich výpočtu. Poslední uvedené je popisem zjištěných nedostatků.
34. Dále je zjevné, že správní orgán prvního stupně nevytýkal žalobci, že by neinformoval zákaznky vůbec. S tím ostatně koresponduje odůvodnění, ve kterém správní orgán prvního stupně vzal v úvahu, že určité informace o pobídkách uveřejnil žalobce na svých internetových stránkách a další informace pak obsahovala smluvní dokumentace se zákaznky. V obsáhlém odůvodnění však správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že informování zákazníků o pobídkách nebylo jasné, srozumitelné a ani úplné. Pokud se

jedná o pobídky placené spolupracujícím investičním zprostředkovatelům, informace ve smluvní dokumentaci obsahovaly obecnou informaci o tom, že za poskytnuté služby vyplácí žalobce investičním zprostředkovatelům odměnu. V dokumentaci není uvedeno, že pobídka je vyplacena za každý přijatý nebo předaný pokyn, a zákazníci si měli sami vypočítat výši pobídky ze dvou sazebníků, z nichž měli k dispozici jenom jeden, druhý by si museli dohledat. Podobně tomu bylo s přijatými pobídkami. Žalobce pouze obecně ve všeobecných podmínkách připustil možnost inkasovat pobídku od emitenta ve formě emisní přírážky. Ani taková informace není jasnou, srozumitelnou a úplnou informací o pobídce inkasované žalobcem. Obchodník s cennými papíry má tyto informace podle § 15 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 303/2010 Sb. sdělit ještě před poskytnutím investiční služby, nelze tedy namítat, že příslušné informace byly zákazníkům k dispozici na požádání. Pokud se jedná o pobídky poskytnuté žalobcem, týkají se pokynů přijatých a předaných investičními zprostředkovateli bez ohledu na investiční nástroje, které byly předmětem obchodu. Ve vztahu k žalobcem přijatým pobídkám jsou ve výroku uvedeny investiční nástroje, kterých se pobídky týkaly.

35. Správní orgán prvního stupně použil pojem pobídka ve výroku napadeného rozhodnutí v souladu s jeho legální definicí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že pobídkami správní orgán prvního stupně rozumí odměny vyplácené investičním zprostředkovatelům za poskytnuté služby a odměny přijaté v souvislosti se zprostředkováním obchodů s investičními nástroji uvedenými ve výroku napadeného rozhodnutí. Takový postup koresponduje s legislativní zkratkou pobídky uvedenou v § 15 odst. 3 zákona o podnikání na kapitálovém trhu zahrnující přijaté, nabídnuté nebo poskytnuté poplatky, odměny nebo nepeněžité výhody. Rovněž nebylo nezbytné definovat v napadeném rozhodnutí obsah pojmů jasný, srozumitelný a úplný. Nejedná se totiž o neurčité pojmy a o jejich významu není pochyb. Správní orgán prvního stupně je použil v běžných souvislostech.
36. K systémům správy záznamů komunikace a evidence úvěrů žalovaná uvedla, že správní orgán prvního stupně vytýkal žalobci komunikace se zákazníky, efektivně exportovat větší množství těchto záznamů a získat za určité období souhrnné informace o úvěrech. Z popisu jednání ve výroku napadeného rozhodnutí je tak zřejmé, jaké konkrétní vady správní orgán prvního stupně zjistil. Není tedy pravdou, že vady byly popsány až v odůvodnění napadeného rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou závěry správního orgánu popsány podrobněji, tato skutečnost však nedokládá vadu výroku. Z odůvodnění je dále zřejmé, že žalobce začal používat systém správy záznamů telefonické komunikace se zákazníky, který od 30. 6. 2009 trpěl vytýkanými nedostatky, a stejný systém používal ještě 23. 12. 2010. Stejný systém nebyl schopen hromadně exportovat záznamy komunikace v době konání kontroly prováděné orgánem dohledu na místě k 4. 12. 2012 a v období této kontroly také evidence žalobce nebyla schopna vygenerovat požadované údaje o úvěrech poskytnutých zákazníkům. Časové vymezení protiprávního jednání ve výroku napadeného rozhodnutí tedy koresponduje se skutečnostmi uvedenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
37. Pokud pak systém nedokáže v daný okamžik uskutečnit určitou operaci, bylo by to omluvitelné v případě, že by se jednalo o nestandardní operaci, tedy o těžko předvídatelný požadavek. Systém uchování záznamů telefonické komunikace je významným nástrojem určeným pro kontrolu plnění povinností obchodníka s cennými papíry vůči zákazníkovi.

Standardním požadavkem na takový systém je proto identifikace konkrétních záznamů tak, aby s nimi bylo možné dále pracovat. Standardním a předvídatelným požadavkem umožňujícím kontrolu je též požadavek na předložení souboru záznamů komunikace za určité období. Zcela odůvodněným a logickým požadavkem pak je, aby systém evidence úvěrů byl schopen pro účely kontroly vygenerovat data týkající se úvěru poskytnutého konkrétnímu zákazníkovi, a to jednodušším způsobem než exportem a následným zpracováním stovek souborů. Neexistuje rozumné zdůvodnění pro nastavení systému, které neumožňuje vyhovět triviálnímu požadavku na předložení souboru dat. Byl to ostatně právě žalobce, který kontrolní pracovníky informoval o obtížích spojených s vyhověním požadavkům.

38. Správní orgán prvního stupně pak nevytýkal žalobci, že by dodání požadovaných dat bylo objektivně zcela vyloučené, ale vytýkal mu skutečnost, že práce s daty váže takové personální a technické kapacity, že je fakticky objektivně znemožněna kontrola některých činností žalobce. Není tedy rozhodné, že účastník řízení byl schopen při vynaložení neúměrné námahy a s časovou prodlevou dodat data požadovaná kontrolními pracovníky. Na odpovědnosti účastníka řízení by nic nezměnilo ani jeho poučení o následcích nepředložení kontrolními pracovníky požadovaných dat.
39. K dokazování žalovaná uvedla, že správní orgán prvního stupně provedl veškeré důkazy, které byly nezbytné k objasnění skutečného stavu věci. Pokud správní orgán odmítl provést důkazy navržené žalobcem, svůj postup řádně odůvodnil, a nemohlo tak dojít ke zkrácení práv účastníka řízení.
40. K sankci žalovaná konstatovala, že z hlediska aplikace účinné právní úpravy jsou podstatné odstavce 23. a 24. odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterých se správní orgán prvního stupně zabýval vývojem právní úpravy s ohledem na otázku, zda v mezidobí mezi spácháním správních deliktů a rozhodnutím o uložení sankce nedošlo k zániku trestnosti jednání, případně k takovým změnám, které by jinak znamenaly pro žalobce příznivější posouzení věci. K takovým změnám právní úpravy nedošlo. Kritéria uvedená v § 192 odst. 2 zákona o podnikání na kapitálovém trhu, která má správní orgán vzít v úvahu při ukládání pokuty, postavení žalobce nezhorsila. Předchozí právní úprava stanovila výčet podmínek zkoumaných při ukládání pokuty demonstrativně s tím, že správní orgán může vzít v úvahu další okolnosti významné pro posouzení závažnosti protiprávního jednání. Uvedená skutečnost je v souladu s dosavadní rozhodovací praxí správního orgánu prvního stupně i bankovní rady a nezřídka tak bere v úvahu bezúhonnost žalobce jako polehčující okolnost, naopak uložení sankcí v minulosti bere v úvahu jako okolnost zvyšující závažnost protiprávního jednání. Z napadeného rozhodnutí (odstavec 432. odůvodnění) je zřejmé, že správní orgán prvního stupně v posuzovaném případě s ohledem na delikt ní minulost žalobce zvažoval odnětí povolení k činnosti obchodníka s cennými papíry, případně jeho zúžení. Vzhledem k dalším skutečnostem uvedeným v napadeném rozhodnutí však dospěl k závěru, že náprava účastníka řízení není vyloučena a postačí uložení pokuty, která bude mít dostatečný odrazující účinek.
41. Žalobce v žalobě namítl, že ve výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně bylo postiženo jednání, pro které však nebylo zahájeno správní řízení. Konkrétně ve výroku A, bod VI. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl vymezen skutek za období od 27.3.2009 do

29.5.2012, přičemž v oznámení o rozšíření předmětu správního řízení z moci úřední ze dne 1.7.2013 je tento skutek vymezen ve vztahu k období ode dne 12.7.2012 do 4.12.2012. Stran časového vymezení předmětného skutku žalobce namítl také nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť z něj není zřejmé, na základě jakých skutečností správní orgán prvního stupně takové časové vymezení učinil a žalobce neměla možnost se účinně procesně hájit.

42. Žalobce namítl nedostatečnou určitost a individualizaci popisu skutků ve výroku rozhodnutí tak, aby nebyly zaměnitelné s jinými jednáními v rozhodné době. Výrok A, bod I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně vymezil protiprávní jednání tak, že žalobce v rozhodném období ve vnitřních předpisech neupravil postup pro provádění efektivní kontroly činnosti investičních zprostředkovatelů, které využíval při poskytování služeb. Bod II. rozhodnutí je pak vymezen tak, že žalobce neprováděl systematickou, účinnou a přiměřenou kontrolu činnosti investičních zprostředkovatelů, bod IX. je vymezen tak, že žalobce nezavedl řídicí a kontrolní systém přiměřený charakteru, rozsahu a složitosti vlastní činnosti, neboť disponovala systémem správy záznamů komunikace se zákazníky a potencionálními zákazníky, který v rozhodné době neumožňoval efektivně třídit a identifikovat záznamy telefonické komunikace se zákazníky a potencionálními zákazníky, a který v rozhodném období neumožňoval efektivně exportovat větší množství záznamů telefonické komunikace se zákazníky a potencionálními zákazníky, a v rozhodném období evidoval informace o úvěrech poskytnutých zákazníkům způsobem, který neumožňoval získat informace souhrnně za určité období. Použití neurčitých pojmů nemůže obstát při posouzení zákonnosti správního rozhodnutí z hlediska identifikace jednání pachatele správního deliktu tak, aby bylo nepochybné, jaké jednání je předmětem posouzení a nebude zároveň zaměnitelné s jiným jednáním žalobce. V tomto ohledu žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které možná dohledatelnost konkretizace postihovaného skutku v důvodech rozhodnutí či podkladech tento deficit kompenzovat nemůže. Rozhodnutí žalované tak není souladné se zákonnými požadavky při vymezení skutku, aby bylo zcela nepochybné, jaké jednání je předmětným rozhodnutím posuzováno a aby nebylo zaměnitelné s jiným jednáním žalobce. Rezignace na jasné vymezení výroku je patrná v odůvodnění rozhodnutí žalované, která uvedla, že nelze pominout, že vnitřní předpisy žalobkyně v kontrolovaném období procházely řadou změn, vlivem změn se měnily nedostatky, které vnitřní předpisy vykazovaly, a z tohoto důvodu nebylo možné formulovat skutek podrobněji tak, aby tím neutrpěla srozumitelnost výroku rozhodnutí. Takové odůvodnění rozhodnutí je rozporné s judikaturou, protiprávní jednání je nutné vždy jednoznačně vymezit z hlediska skutkového i časového.
43. Správní orgán prvního stupně provedl pouze listinné důkazy, odmítl provést žalobcem navrhovaný výslech svědků, neboť jej shledal nadbytečným. Tím došlo k porušení § 3, § 50 odst. 1, odst. 2, odst. 3 správního řádu. V důsledku toho došlo k nesprávnému, nepřiměřenému a striktně formálnímu výkladu právních norem. De facto by paradoxně mohlo dojít k situaci, kdy by rozhodujícími důkazy byly „správně“ vyhotovené listiny (vnitřní předpisy, záznamy z kontrol, dotazníky apod.) bez ohledu na realitu, tedy zda se těmito listinami skutečně podnikatelský subjekt řídí.

Nesprávné právní posouzení

44. Žalobce tvrdil, že svým jednáním se pohyboval v mezích abstraktně formulované formy. Proto mu nelze klást k tíži, že jeho jednání nebylo z hlediska naplnění účelu zákona vhodnější, lepší, či přesnější. Jeho jednání mohlo být v rámci abstraktně formulované normy přesnější, či vhodnější, pokud však žalobce jiné řešení nezvolil, nelze učinit závěr, že se jednalo o jednání protiprávní. Neurčitá, či abstraktní právní norma nemůže být konkretizována, dotvářena, či dokonce měněna pouhým správním uvážením správního orgánu. Důsledkem takového postupu správního orgánu prvního stupně jsou nesprávná skutková zjištění, která vyústila v nesprávnou aplikaci a výklad právních norem. V rozhodnutí tak absentují úvahy či zdůvodnění, z jakého důvodu by žalobce měl provádět činnosti v požadovaném rozsahu, když takové povinnosti právní norma neukládá. Závěr, že žalobce je velkým obchodníkem s cennými papíry, a je proto nezbytné zavedení řídicího a kontrolního systému odpovídajícího charakteru, je lichý. Žalobce je s ohledem na evropské modely obchodníkem malým, z tohoto důvodu měly být na žalobce kladeny požadavky přiměřeného standardu (žalovaná nezohlednila, že zákon o podnikání na kapitálovém trhu je národní transpozicí pravidel MiFID, kdy tato směrnice harmonizuje regulaci v oblasti poskytování investičních služeb napříč EU a kdy z této směrnice vychází mj. zásada přiměřenosti). Nesprávně bylo rovněž žalobci přičteno k tíži porušení vnitřních norem, které však jdou nad rámec zákonných požadavků.
45. Žalobce namítl porušení svých procesních práv spočívající v nepřiměřené délce správního řízení (nad rámec zákonem stanovených lhůt dle § 71 správního řádu). Nesouhlasil s argumentem žalované, že se tak stalo i z důvodu žádosti žalobce o prodloužení lhůty pro předložení informací. Podaná žádost o prodloužení lhůty totiž nezpůsobila nedodržení stanovené zákonné lhůty ze strany žalované.
46. S ohledem na povahu protiprávních jednání byla zvolena nepřiměřená sankce. S ohledem na zjištěná pochybení přichází do úvahy opatření k nápravě. Nebylo pak zjištěno, že by jednáním žalobce vznikla některému ze zákazníků škoda, či že by žalobce získal nějaký prospěch. Žalovaná se vznikem škody na majetku zákazníků nezabývala, ačkoliv se jedná o jedno z určujících kritérií při výběru uložené pokuty. Neobstojí ani závěr žalované, že předmětná pokuta není pro žalobce likvidační či nepřiměřená. Odkaz na vlastní kapitál žalobce ke dni 30.6.2014 je nedostatečný. Nebylo dostatečně vysvětleno, proč byl použit údaj o majetku žalobce právě ke dni 30.6.2014, rovněž tak nebylo vysvětleno, proč bylo vycházeno při posouzení osobních a majetkových poměrů pouze z údaje o výši vlastního kapitálu žalobce. Vlastní kapitál představuje vlastní zdroje financování nezbytné k činnosti žalobkyně, předmětný údaj nereflexuje skutečnou hospodářskou situaci žalobce. Zisk žalobce v roce 2012 dosáhl výše 9,582 miliónů Kč, v roce 2013 ve výši 7,505 miliónů Kč a v roce 2014 ve výši 11,857 miliónů Kč, tedy uložená pokuta přesahuje žalobcův průměrný roční zisk za uvedená období. Předmětná výše uložené pokuty tak naplňuje definici likvidační pokuty (v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu), neboť jediným smyslem podnikatelské činnosti žalobce bude splácení předmětné pokuty.
47. K jednotlivým vadám výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeného žalovanou pak žalobce namítl:
48. Ve výroku A bod I. správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce neměl v období od 1.1.2011 do 29.5.2012 upraveny ve vnitřních předpisech postupy pro

provádění efektivní kontroly činnosti investičních zprostředkovatelů, které využíval při poskytování svých služeb. Žalovaná k námitce žalobce dospěla k závěru, že daný výrok je dostatečně určitý a není v rozporu s odůvodněním. Žalovaná uznala, že časové vymezení skutku ve výroku nekorespondovalo s odůvodněním, změna rozhodnutí (zkrácení cca o šest měsíců) však nemělo vliv na případné snížení pokuty. Žalobce nesouhlasil s učiněným závěrem žalované, že vnitřní předpisy žalobce nezavedly v dotčeném období pravidla efektivní kontroly. Pojem efektivní je neurčitý, jaká pravidla lze za efektivní považovat, ze zákona nevyplývá. Žalobci tak není zřejmé, jaké jednání je mu v předmětném výroku vytýkáno. Je pak zřejmé, že žalobce měl ve vnitřních předpisech nastavené postupy kontroly spolupracujících investičních zprostředkovatelů, z výroku rozhodnutí však vyplývá závěr, že žalobce neměl zavedenou kontrolu žádnou. Z odůvodnění rozhodnutí naopak vyplývá, že kontrola byla shledána nedostatečnou. Skutková věta nevymezuje, jaké konkrétní nedostatky vnitřní předpisy žalobce vykazovaly, tj. jakou úpravu žalovaná ve vnitřních předpisech postrádala, či jak byla nesprávná či nedostatečná.

49. Ve výroku A bod II správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce neprováděl v období od 1.7.2010 do 29.5.2012 systematickou, účinnou a přiměřenou kontrolu činnosti investičních zprostředkovatelů, které využívala při poskytování svých služeb. Ani v tomto případě není jednoznačně identifikováno tvrzené protiprávní jednání žalobce, nelze tak dovodit, zda žalobce neprováděl kontrolu vůbec, či zda ji prováděl, avšak nesystematicky, neúčinně a nepřiměřeně, anebo zda jsou žalovanou shledány předmětné kontroly za nedostatečné. Nedošlo tak ke konkrétnímu vymezení nedostatků, neurčité hodnotící výrazy - systematická, účinná a přiměřená kontrola – nejsou definovány právní normou, resp. jasně vymezeny v odůvodnění rozhodnutí. Pro výše uvedené tak není zřejmé, jaké konkrétní jednání je výrokem postiženo. Z žalovaného rozhodnutí pak vyplývá, že žalobci není vytýkáno, že by kontrolu neprováděl vůbec, nýbrž ji neprováděl systematicky a účinně. V průběhu provádění kontroly v rozhodném období žalobce reagoval na výtky ze strany správního orgánu prvního stupně, přičemž tento fakt se nikterak nepromítl do úvah o stanovení výše sankce. V rozhodnutí pak není zdůvodněno, proč by měl žalobce provádět kontroly investičních zprostředkovatelů v právě požadovaném rozsahu, a proto není možné učinit závěr o provádění kontrol v rozsahu nedostatečném.

50. Ve výroku A bod III. správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce neměl ve vnitřních předpisech upravena pravidla pro určení vlivu objemu obchodu a jeho cenu na rozdělení plnění a závazků z provedeného sdruženého pokynu a pravidla pro rozvržení v případě dílčího provedení pokynu. Výrok je rozporný s odůvodněním rozhodnutí. Z bodu 194 odůvodnění vyplývá, že žalobce předmětnou problematiku upravenou měl, avšak pouze obecně, kdy zejména absentuje upravení postupů pro rozvržení plnění závazků ze sdruženého pokynu a obchodu, včetně určení vlivu objemu obchodu a jeho ceny na rozdělení plnění a závazků z provedeného sdruženého pokynu a pravidla rozvržení v případě dílčího provedení pokynu. V tomto ohledu je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nebyla zohledněna ani skutečnost, že sdružené pokyny nejsou využívány u všech zákazníků, nýbrž pouze u těch, kterým je poskytována investiční služba obhospodařování majetku zákazníka. Povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti pak vyplývá z § 50 odst. 3 správního řádu. Žalobce vyloučil používání sdružených pokynů s různými limitními cenami, neboť nákupní a prodejní cena pro všechny pokyny byla jednotná, proto nebylo potřeba další pravidla stanovovat. Navíc úpravu obsahovala

Pravidla obchodování BH Securities a.s. (konkrétně čl. 14 a čl. 15.12 vnitřního předpisu Pravidla jednání BH Securities a.s. ve vztahu k zákazníkům). Žalobce rovněž poukázal na vypořádání sdružených pokynů dle softwarové podpory s předem definovanými algoritmy, kdy tento systém byl naprogramován dle instrukcí žalobce, které reflektují shora uvedené zásady distribuce sdružených pokynů ve výše uvedených vnitřních předpisech. Skutková zjištění proto neobstojí, právní posouzení nedostatků ve vnitřních předpisech není v souladu se zákonem.

51. Ve výroku A bod IV. správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce neupravil ve svých vnitřních předpisech pravidla provádění pokynů za nejlepších podmínek. Žalobce namítl nedostatečné skutkové zjištění, když pravidla provádění pokynů za nejlepších podmínek upravil v dokumentu nazvaném Pravidla provádění obchodů za nejlepších podmínek, který zpřístupnil na svých webových stránkách. Tento dokument byl závazný pro jeho zaměstnance a byl jimi dodržován. Žalobce namítl nesprávnou interpretaci pojmu vnitřní předpis dle § 9 vyhlášky č. 123/2007 Sb. žalovanou. Není nutné přijímat vnitřní předpis specifickým procesem (jak dovodila ve svém rozhodnutí žalovaná v bodě 204), nýbrž za vnitřní předpis lze považovat vše, co je vydáno na kterékoliv úrovni řízení a je žalobcem a jeho zaměstnanci považováno za závazné. Přijatá pravidla byla stanovena jednoznačným způsobem a byla zaměstnanci dodržována, o těchto pravidlech byli informováni i klienti žalobce. K prokázání této skutečnosti navrhl žalobce výslech svědků, ve správním řízení však tento důkaz proveden nebyl.
52. Ve výroku A bodu V. bylo správním orgánem prvního stupně uvedeno, že žalobce v období ode dne 1.1.2011 do 29.5.2012 mj. neposkytoval zákazníkům písemně nebo na jiném nosiči informace o možných rizicích spojených s investiční službou, neinformoval zákazníky o režimu ochrany majetku zákazníka a neposkytoval v případě typizovaných strategií zákazníkům písemně nebo na jiném nosiči informaci o ukazatelích, s nimiž bude výkonnost obhospodařovaného majetku srovnávána. Žalobce uvedené pochybení uznal, již v průběhu kontroly přijal opatření k nápravě, k této skutečnosti mělo být přihlédnuto při stanovení výše sankce.
53. Ve výroku A bodu VI. správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce v období od 27.3.2009 do 29.5.2012 nevyhodnocoval, zda poskytovaná investiční služba odpovídá zákaznickovým odborným znalostem potřebným pro pochopení souvisejících rizik a v případě investiční služby obhospodařování majetku zákazníka též jeho finančnímu zázemí a investičním cílům. Tímto výrokem bylo postiženo jednání žalobce, ohledně kterého nebylo zahájeno správní řízení. V oznámení o rozšíření správního řízení je uvedeno, že správní orgán má důvodné podezření, že se žalobce dopustila správního deliktu, kdy nejméně v období konání státní kontroly ode dne 12.7.2012 do dne 4.12.2012 nevyhodnocoval, zda poskytovaná investiční služba odpovídá zákaznickovým odborným znalostem, v rámci prvostupňového rozhodnutí bylo postiženo toto jednání za období od 27.3.2009 do 29.5.2012. Rozhodná období se tedy ani nepřekrývají. Žalobce byl ve vztahu k této skutečnosti zkrácen na svých právech, neboť není zřejmé, jaký skutek a za jaké období mu byl kladen za vinu. Nedostatečně pak byl také zjištěn skutkový stav věci. V období od 27.3.2009 do 4.12.2012 byl způsob vyhodnocení upraven vnitřním předpisem Nařízení ředitele společnosti BH Securities a.s. 11/2004 v několika různých zněních. Vzhledem k tomu, že si je správní orgány nevyžádaly a žalobce je nepředložil s ohledem na

nejasné vymezení časového období, nemohl být správně zjištěn skutkový stav týkající se způsobu vyhodnocování investičních dotazníků v daném období. Skutková věta navíc konkrétně nevymezila konkrétní jednání žalobce, pouze v odůvodnění jsou popsány případy dvou zákazníků žalobce a způsobu, jakým žalobce získává a vyhodnocuje informace poskytované zákazníky. Komparací znění daného výroku a jeho odůvodnění je pak zjevné, že výrok popisuje jiné jednání než to, které je uvedeno v odůvodnění rozhodnutí. Namítané vady potom souvisejí s nesprávným právním posouzením jednání žalobce spočívajícím v nesprávné aplikaci právní normy.

54. Ve výroku A bod VII správní orgán prvního stupně dospěl mj. k závěru, že žalobce nezavedl opatření k ochraně vlastnického práva, neevidoval účet a množství peněžních prostředků jednotlivých zákazníků, nepostupoval při rekonciliaci v souladu s vnitřním předpisem, nedokumentoval rekonciliaci u třetích osob vedených u Centrálního depozitáře a prováděl rekonciliaci peněžních prostředků pouze kontrolou shody sumy peněžních prostředků vedených v systému Broadway se sumou peněžních prostředků zákazníků a vlastních peněžních prostředků vedených u třetích osob. Žalobce namítl nesprávné zjištění skutkového stavu, v důsledku čehož je předmětný výrok nezákonným. Peněžní prostředky zákazníků nebyly nikdy vedeny na bankovním účtu, kde byly vedeny peněžní prostředky žalobce.
55. K otázce rekondiliace žalobce odkázal na znění vyhlášky č. 303/2010 Sb., která v § 5 odst. 2 ukládá povinnost provádět rekonciliaci alespoň jednou za měsíc. Tuto povinnost žalobce splnil. Pokud žalobce ve vnitřním předpisu stanovil povinnost provádět rekonciliaci přísněji než zákon, pak za porušení této povinnosti nemůže být sankcionován, pokud současně neporušil povinnost stanovenou zákonem. V případě, že správní orgán sankcionoval jednání žalobce, které bylo v rozporu s vnitřním předpisem, nikoliv však se zákonem, je rozhodnutí nezákonné.
56. Ve výroku A bod VIII. správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce vyplácel investičním zprostředkovatelům pobídku za každý pokyn zadaný zákazníkem a přijímal pobídku ve výši emisní přírážky v souvislosti se zprostředkováním koupě vybraných investičních certifikátů, aniž by zákazníky před poskytnutím investiční služby jasně, srozumitelně a úplně informoval o existenci a povaze pobídky a výši nebo hodnotě pobídky nebo způsobu jejího výpočtu. Žalobce namítl neurčitost skutkové věty, z níž není patrné, jaké jednání bylo předmětem posuzování, současně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu takové jednání nebude zaměnitelné s jiným jednáním žalobce. Konkrétně není z rozhodnutí patrné, zda žalobce neinformoval své zákazníky vůbec, či zda bylo jednání shledáno nedostatečným, skutková věta nevymezuje, jaké konkrétní nedostatky žalobcem poskytované informace o pobídkách vykazovaly, jsou používány neurčité výrazy typu jasně, srozumitelně a úplně, skutková věta obsahuje právní termín pobídka, přičemž povaha plateb ani důvody jejich podřízení pod uvedený právní pojem nikterak nevymezuje a neposledně v souvislosti se zprostředkováním investičních certifikátů není jasné, s jakými investičními certifikáty mělo k uvedenému jednání dojít. Není tedy naplněn zákonný požadavek na individualizaci skutku tak, aby nebyl zaměněn s jiným. Rozhodnutí je nezákonné.

57. Ve výroku A bodu IX. správní orgán i. stupně dospěl k závěru, že žalobce mj. nezavedl řídicí a kontrolní systém přiměřený charakteru, rozsahu a složitosti vlastní činnosti, neboť ve specifikovaných případech neumožňoval efektivně třídit a identifikovat záznamy telefonické komunikace se zákazníky a potencionálními zákazníky, neumožňoval efektivně exportovat větší množství telefonických záznamů a evidoval informace o úvěrech poskytnutých zákazníkům způsobem, který neumožňoval získat informace souhrnně za určité období. Žalobce namítl, že správní orgán prvního stupně užil ve výroku nepřipustné neurčité pojmy. V tomto konkrétním případě je výrok neurčitý, jelikož skutková věta obsahuje spíše hodnocení určitého jednání, než jeho zákonem předepsaný popis. Skutková věta jasně a přesně nevymezuje, jaké konkrétní vady měl systém správy záznamů telefonické komunikace se zákazníky vykazovat, ze skutkové věty jasně a přesně nevyplývá, jaké vady měl vykazovat systém evidence úvěrů poskytnutých zákazníkům. Správní orgán prvního stupně při formulaci skutkové věty uvedeného výroku užil neurčité právní pojmy, přičemž nedostatečnost popisu postihovaného jednání byla kompenzována v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce namítl, že obchodník s cennými papíry je povinen dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu trzích k zajištění obezřetného poskytování investičních služeb zavést a udržovat řídicí a kontrolní systém. Takový řídicí a kontrolní systém obchodníka s cennými papíry musí být dle ustanovení § 12a odst. 2 citovaného zákona ucelený a přiměřený charakteru, rozsahu a složitosti činností obchodníka s cennými papíry. Na základě ustanovení § 23 odst. 1 prováděcí Vyhlášky 123/2007 Sb. má být systém pro vytváření, kontrolu a předávání informací příslušným orgánům dohledu vytvořen a udržován tak, aby poskytoval informace aktuálně, spolehlivě a uceleně. Uvedená ustanovení formulují příslušné povinnosti obchodníka s cennými papíry abstraktně a do značné míry neurčitě. Z uvedených norem nevyplývá konkrétně a taxativně, jak má obchodník s cennými papíry uvedené povinnosti splnit. Uvedená abstraktnost a jistá míra neurčitosti (či otevřenosti) uvedených norem má dle žalobce ten následek, že tyto normy vytvářejí určitý legální prostor, v němž se musí žalobce řízení coby obchodník s cennými papíry pohybovat, aby svým jednáním naplnil smysl a účel sledovaný zákonodárcem. Z hlediska případné protiprávnosti jednání žalobce je rozhodující právě a jedině to, zda žalobce pohybuje v takto vymezeném legálním prostoru či nikoli. Nelze proto dojít k závěru o nelegálnosti jednání žalobce jen na podkladě toho, že jeho systém neumožnil vyhovět konkrétnímu požadavku kontrolního orgánu, o kterém si správní orgán právě v průběhu kontroly usmyslel, že systém žalobce musí takovému požadavku být schopen vyhovět. V rozsahu výroku A.IX je rozhodnutí správního orgánu I. stupně neurčité, neurčité, založené na nesprávném právním posouzení a vycházející z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Nezákonným je pak i rozhodnutí žalované o rozkladu, kterým byl mj. uvedený výrok jako správný potvrzen.

58. Žalobce žalobní tvrzení shrnul tak, že

- správní řízení, jež vedlo k vydání napadeného Rozhodnutí o rozkladu, nebylo řádně zahájeno;
- (ne)určitost skutkových vět řady výroků neodpovídá požadavku na nezaměnitelnost popsaného jednání s jiným jednáním v rozhodné době;
- ve správním řízení završeném Rozhodnutím o rozkladu nebyl řádně zjištěn skutkový stav, když správní orgány odmítly provést důkazy navržené žalobcem, které měly svědčit ve prospěch žalobce;

- správní orgány v důsledku striktně formálního postupu dospěly k nesprávnému právnímu posouzení, jelikož nezohlednily situace, kdy se žalobce při svém domnělém protiprávním jednání pohyboval v rámci vymezeného legálního prostoru;
 - správní řízení bylo vedeno po neúměrnou dobu, kterou byla naprosto ignorována ustanovení správního řádu upravující zákonné lhůty správních orgánů pro vydání rozhodnutí;
 - správní orgány nezjistily řádně osobní a majetkové poměry žalobce, načež mu byla uložena pokuta zcela nepřiměřená a likvidační;
 - ve správním řízení bylo porušeno ústavně zaručené právo žalobce na spravedlivý proces, když nebylo nikterak rozhodnuto o jeho žádosti účastnit se jednání rozkladové komise České národní banky;
- což vše činí napadené rozhodnutí o rozkladu nezákonným.

59. Žalovaná ve vyjádření se k žalobě s žalobou nesouhlasila a navrhla její zamítnutí, přitom setrvala na skutkových a právních závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí.
60. Při jednání účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích, jejich skutková a právní argumentace vycházela z podané žaloby a vyjádření žalovaného k ní.
61. Městský soud v Praze přezkoumal podle § 75 odst. 2 s.ř.s. napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobu soud shledal důvodnou.
62. Podle ust. § 157 odst. 2 zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu (také jako zákon o podnikání na kapitálovém trhu), obchodník s cennými papíry, zahraniční osoba poskytující investiční služby v České republice prostřednictvím pobočky nebo investiční zprostředkovatel se dopustí správního deliktu tím, že b) poruší při jednání se zákazníky povinnost podle § 15 odst. 1 nebo § 32 odst. 3.
- Podle odst. 3 obchodník s cennými papíry nebo zahraniční osoba, která má sídlo ve státě, který není členským státem Evropské unie, a která poskytuje investiční služby v České republice prostřednictvím pobočky, se dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost obezřetného poskytování investičních služeb podle § 12, 12c, 12d nebo 12e.
- Podle odst. 14 písm. c) za správní delikt se uloží pokuta do 20 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a), b), c), d), e) nebo f), odstavce 2 písm. a), b) nebo c), odstavce 3, odstavce 4, odstavce 7 písm. b) nebo c), odstavce 8, odstavce 9 písm. a), odstavce 10, odstavce 11 nebo odstavce 12.
63. Soud se zprvu zabýval žalobními body ve vztahu k jednotlivým výrokům rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeného žalobou napadeným rozhodnutím. Ve vztahu k nim, týkají-li se jich, soud konkrétně vztáhl i obecné žalobní body v žalobě uvedené.

K výroku I.

64. Podle § 12 písm. a) a § 12b odst. 2 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu (ve znění účinném do 21.7.2014) k zajištění obezřetného poskytování investičních služeb obchodník s cennými papíry zavede a udržuje řídicí a kontrolní systém (podle § 12a odst. 1

písm. c) cit. zákona řídicí kontrolní systém obsahuje mj. pravidla vnitřní kontroly, jejich součástí je mj. průběžná kontrola dodržování povinností obchodníka s cennými papíry). Pravidla vnitřní kontroly zahrnují také pravidla kontroly činnosti investičních zprostředkovatelů a vázaných zástupců, které obchodník s cennými papíry využívá při poskytování svých služeb. Skutková podstata správního deliktu spočívající v *porušení povinnosti obezřetného poskytování investičních služeb stanovené v § 12 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve spojení s § 12b odst. 2 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu* tedy může být naplněna nezavedením (jeho absencí) a neudržováním řídicího a kontrolního systému, který neobsahuje pravidla kontroly činnosti investičních zprostředkovatelů a vázaných zástupců, které obchodník s cennými papíry využívá při poskytování svých služeb. Zákon otázku efektivity kontroly činnosti investičních zprostředkovatelů s naplněním skutkové podstaty správního deliktu nespojuje. Je-li žalobce trestán za to, že jím zavedená kontrola nebyla efektivní, nenachází takový výrok oporu v zákoně. Závěr správního orgánu I. stupně a žalovaného stojí na hodnocení existujících pravidel kontroly, nikoliv na jejich zjištěné absenci. S tím koresponduje i závěr žalovaného, že z formulace výroku je zřejmé, že správní orgán prvního stupně nevytýkal žalobci, že by neměl vůbec vnitřními předpisy upravenou kontrolu investičních zprostředkovatelů, ale že vnitřními předpisy, kterými byla v rozhodném období upravena pravidla kontroly investičních zprostředkovatelů, nezavedl pravidla efektivní.

65. Pouze pro úplnost pak soud uvádí, že popis jednání kladeného žalobci za vinu je neurčitý. Použití neurčitého právního pojmu „efektivní“ bez další konkretizace skutku neobstojí. Z výroku rozhodnutí není skutek identifikován tak, aby byl odlišitelný od jiného žalobcova jednání. K závěru žalované, že výrok nemohl být formulován přesněji s ohledem na měnící se vnitřní předpisy žalobce soud uzavírá, že výrok rozhodnutí o jiném správní deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, sp.zn. 2 As 34/2006), změna vnitřních předpisů žalobce nezabývá správní orgán povinnosti vymezit skutek naplňující skutkovou podstatu správního deliktu z pohledu jeho zaměnitelnosti konkrétně, přitom účastníku řízení musí být jednoznačně právě z výroku rozhodnutí zřejmé, za jaké konkrétní jednání byl postižen. Nelze požadovat po účastníkovi řízení, aby z odůvodnění rozhodnutí dovozoval znění skutkové věty a dovozoval z něj za co je konkrétně trestán.

K výroku II.

66. Podle § 12 písm. a), §12a odst. 1 písm. c), § 12b odst. 2 písm. b), odst. 3 a §12d odst. 1, 2 zákona o podnikání na kapitálovém trhu k zajištění obezřetného poskytování investičních služeb obchodník s cennými papíry zavede a udržuje řídicí a kontrolní systém – (řídicí kontrolní systém obsahuje pravidla vnitřní kontroly, jejich součástí je průběžná kontrola dodržování povinností obchodníka s cennými papíry) – pravidla vnitřní kontroly zahrnují také pravidla kontroly činnosti investičních zprostředkovatelů a vázaných zástupců, které obchodník s cennými papíry využívá při poskytování svých služeb.
67. Obchodník s cennými papíry je povinen průběžně ověřovat a pravidelně hodnotit přiměřenost a účinnost řídicího a kontrolního systému. Pokud obchodník s cennými papíry pověří jinou osobu výkonem významné provozní činnosti, je povinen zavést

opatření k vyloučení vzniku nepřiměřeného provozního rizika. Obchodník s cennými papíry zajistí, že významná provozní činnost, jejímž výkonem byla pověřena jiná osoba, není vykonávána způsobem, který by podstatně snižoval kvalitu řídicího a kontrolního systému nebo možnost České národní banky vykonávat dohled nad dodržováním povinností obchodníka s cennými papíry.

68. Skutková podstata spočívající v porušení povinností vyplývajících ze zákonných ustanovení uvedených ve výroku rozhodnutí, může být naplněna neprováděním kontroly, popř. jejím prováděním nikoliv průběžně či pravidelně. Neurčité právní pojmy systematická kontrola, účinná kontrola a přiměřená kontrola zákon v definici skutku naplňujícího znaky skutkové podstaty správního deliktu neuvádí. Porušením povinnosti může být případně nezavedení opatření k vyloučení vzniku nepřiměřeného provozního rizika, resp. nezajištění, aby významná provozní činnost, jejímž výkonem byla pověřena jiná osoba, byla vykonávána způsobem, který by podstatně nesnižoval kvalitu řídicího a kontrolního systému nebo možnost České národní banky vykonávat dohled nad dodržováním povinností obchodníka s cennými papíry. Takové jednání žalobce se však z popisu skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepodává.
69. I v tomto případě je pak výrok rozhodnutí co do popisu jednání žalobce neurčitý. Z popisu skutku není zřejmé, jak konkrétně žalobce jednal či naopak nejednal tak, aby bylo možné skutek identifikovat. Není z výroku rozhodnutí zřejmé, jaké správním orgánem prvního stupně hodnocené jednání je žalobci kladeno za vinu. Soud se ztotožnil s tvrzením žalobce, že pod výrok rozhodnutí je možné podřadit v zásadě jakékoliv jeho jednání související s prováděním kontroly spolupracujících investičních zprostředkovatelů, aniž by bylo možné identifikovat, o jaké konkrétní jednání (či jeho nedostatek) jde.
70. Nemůže pak obstát závěr žalované, že v průběhu vytýkaného období docházelo ke změnám v provádění kontroly investičních zprostředkovatelů, jejichž zachycení ve výroku rozhodnutí bylo na újmu srozumitelnosti. V tomto ohledu jde o nepřipustné zjednodušení ze strany správních orgánů, kdy je relativizována povinnost řádně skutek ve výroku rozhodnutí vymezit. Považuje-li žalovaná za správné použití zjednodušujících a zejména zobecňujících pojmů ve výrocích rozhodnutí s odkazem na konkretizaci skutku v odůvodnění rozhodnutí, pak dle názoru soudu neexistuje žádný rozumný objektivní důvod, pro který by popis konkrétního jednání naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu nemohl být uveden ve výroku rozhodnutí, avšak v odůvodnění rozhodnutí již ano.

K výroku III.

71. Podle § 12b odst. 1 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu jsou součástí organizačních předpokladů podle § 12a odst. 1 písm. a) vždy pravidla pro sdružování pokynů zákazníků.
72. Podle § 31 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 303/2010 Sb. obchodník s cennými papíry stanoví pravidla pro rozdělení plnění a závazků ze sdruženého pokynu a obchodu, která musí být spravedlivá a dostatečně přesná a která v souladu s požadavky odstavců 2, 3 a 4 musí

upravovat postupy pro rozvržení plnění a závazků ze sdruženého pokynu a obchodu včetně pravidel pro určení vlivu objemu obchodu a jeho ceny na rozdělení plnění a závazků z provedeného sdruženého pokynu a pravidel rozvržení v případě dílčího provedení pokynu.

73. Správní orgán I. stupně popsal ve skutkové větě skutkový stav tak, že žalobce neměl ve vnitřních předpisech upravena pravidla pro určení vlivu objemu obchodu a jeho ceny na rozdělení plnění a závazků z provedeného sdruženého pokynu a pravidla rozvržení v případě dílčího provedení pokynu. Soud se do jisté míry ztotožnil s námitkou žalobce o rozporu výroku s odvodněním rozhodnutí. Z popisu skutku ve výroku rozhodnutí se podává absence pravidel pro rozdělení plnění a závazků ze sdruženého pokynu a obchodu, nikoliv konstatování vady v pravidlech žalobcem přijatých. V tomto ohledu chybí ve výroku specifikace takto hodnocených pravidel (vnitřních předpisů žalobce), které správní orgán I. stupně hodnotil. V odůvodnění rozhodnutí je pak konstatováno, že problematika vnitřních pokynů byla ve vnitřních předpisech upravena avšak pouze obecně. Žalobce tak byl výrokem rozhodnutí vystaven nejistotě, ve vztahu k vytýkanému skutku. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak navíc nevyplývá, jak byla správním orgánem I. stupně vypořádána argumentace žalobce ve vztahu ke skutkovým zjištěním, obecný závěr o absenci pravidel tedy uvedenou vadu umocnil. Výrok rozhodnutí je proto dle názoru soudu neurčitý, přitom tuto vadu žalovaná neodstranila.

K výroku IV.

74. Podle § 15 odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu obchodník s cennými papíry jedná kvalifikovaně, čestně a spravedlivě a v nejlepším zájmu zákazníků, zejména plní povinnosti stanovené v tomto oddílu.
75. Podle § 15l odst. 3 zákona o podnikání na kapitálovém trhu k zajištění provádění pokynů za nejlepších podmínek obchodník s cennými papíry zavede a udržuje organizační uspořádání a pravidla pro provádění pokynů zákazníků, která zahrnují alespoň
- a) určení relativní důležitosti obchodníkem s cennými papíry vybraných faktorů uvedených v odstavci 1 nebo alespoň způsob určení jejich relativní důležitosti,
 - b) podstatné informace o převodních místech, na nichž jsou pokyny zákazníka týkající se různých investičních nástrojů prováděny, a popis skutečností, které ovlivnily obchodníka s cennými papíry při výběru těchto převodních míst.
76. Podle § 29 odst. 1 vyhlášky 303/2010 Sb., o podrobnější úpravě některých pravidel při poskytování investičních služeb, pravidla pro provádění pokynů ve vztahu k jednotlivým typům investičních nástrojů obsahují
- a) informace o převodních místech, kde obchodník s cennými papíry provádí pokyny, a faktory, které ovlivnily volbu převodního místa,
 - b) označení osoby, které obchodník s cennými papíry předává pokyny, nebo osoby, jejímž prostřednictvím obchodník s cennými papíry pokyny provádí.
77. Podle odst. 2 citovaného ustanovení pokud existuje více srovnatelných míst k provedení pokynu, pravidla pro provádění pokynů za účelem posouzení a porovnání výsledků pro zákazníka, které by dosáhl provedením pokynu v každém z převodních míst uvedených v zásadách provádění pokynů, které je schopno pokyn splnit, mohou vzít v potaz pouze

vlastní provize a náklady obchodníka s cennými papíry na provedení pokynu v jednotlivých převodních místech.

78. Podle odst. 3 a 4 citovaného ustanovení obchodník s cennými papíry průběžně vyhodnocuje účinnost pravidel pro provádění pokynů, zejména kvalitu provedení pokynů ze strany třetí osoby, a zjištěné nedostatky odstraňuje bez zbytečného odkladu. Přezkoumání pravidel pro provádění pokynů provádí obchodník s cennými papíry vždy neprodleně po významné změně ovlivňující schopnost dosáhnout provedením pokynu nejlepšího možný výsledek pro zákazníka, nejméně však jednou ročně.
79. Jak vyplývá z výroku správního orgánu I. stupně, žalobce byl potrestán za to, že neměl ode dne 12.7.2012 do 4.12.2012 upravena pravidla provádění pokynů za nejlepších podmínek. Ve výroku rozhodnutí správní orgán prvního stupně odkázal na § 29 vyhl. č. 303/2010 Sb. Toto ustanovení však již neupravuje samotnou existenci pravidel, nýbrž jejich (nutně již pravidel existujících) obsahové náležitosti. Pokud žalobce pravidla upravena neměl (za což byl potrestán), nemohla být ani hodnocena co do jejich věcného obsahu. Z tohoto pohledu je výrok rozhodnutí vnitřně rozporný.
80. Soud se neztotožnil ani se závěrem správního orgánu I. stupně, že dokument Pravidla provádění pokynů za nejlepších podmínek nemá kvality vnitřního předpisu z důvodů formálních, a proto jej není možné považovat za vnitřní předpis žalobce.
81. Z § 9 odst. 1 vyhl. č. 123/2007 Sb., o pravidlech obezřetného podnikání bank, spořitelních a úvěrních družstev a obchodníků s cennými papíry povinná osoba zajistí, že požadavky stanovené na řídicí a kontrolní systém a postupy povinné osoby k jejich naplňování a při výkonu dalších činností jsou promítnuty do organizačního řádu a dalších vnitřně stanovených zásad, pravidel a postupů (dále jen „vnitřní předpis“) povinné osoby a v rámci regulovaného konsolidačního celku. Povinná osoba stanoví postup při přijímání, změně, zavádění a uplatňování vnitřních předpisů. Součástí vnitřních předpisů jsou vždy také pravidla pro evidování reklamací a stížností klientů včetně klientů potenciálních, jejich vyřizování a sledování přijatých opatření.
82. Dospěl-li správní orgán prvního stupně k závěru, že u vnitřního ho předpisu musí být oproti ostatním materiálům odlišný proces přijetí, který jej pro příjemce v něm obsažených pravidel odliší od ostatních materiálů, pak takový závěr nenachází v § 9 odst. 1 citované vyhlášky oporu. Z tohoto ustanovení nevyplývá forma, kterou by pravidla provádění pokynů za nejlepších podmínek musela být přijata. Jakkoliv povinná osoba má podle podzákonné normy stanovit postup při přijímání vnitřních předpisů, zásadní je obsah pravidel a jejich dodržování při činnosti povinné osoby. Podle ust. 34.4 organizačního řádu žalobce jsou vnitřní předpisy tvořeny mj. normami (přitom není blíže specifikován způsob jejich přijetí), zjevně takovou normou mohou být právě pravidla užívaná žalobcem. Správní orgán prvního stupně tato pravidla hodnotil čistě formálně bez toho, aby se zabýval tím, zda obsahují alespoň minimální zákonné požadavky (určení relativní důležitosti obchodníkem s cennými papíry vybraných faktorů uvedených v odstavci 1 nebo alespoň způsob určení jejich relativní důležitosti a podstatné informace o převodních místech, na nichž jsou pokyny zákazníka týkající se různých investičních nástrojů

prováděny, a popis skutečností, které ovlivnily obchodníka s cennými papíry při výběru těchto převodních míst), neprovedl ani žalobcem navrhané důkazy (výslech svědků), kterými by byl prokázáno žalobcem tvrzený charakter pravidel. V tomto směru byla forma povýšena nad obsah, aniž by byl skutkový stav zjištěn v rozsahu umožňujícím závěr o absenci pravidel učinit. Pro úplnost soud dodává, že je nepřipadný požadavek správního orgánu I. stupně vyvozený z ust. 34.3 organizačního řádu žalobce. Z tohoto ustanovení nevyplývá, že by měl být každý vnitřní přepis podepsán předsedou představenstva. Vnitřní předpisy jsou podle tohoto ustanovení vydávány na základě zmocnění představenstva ředitelem žalobce, nezbytnost podpisu předsedy představenstva na vnitřním předpisu se z tohoto ustanovení nepodává. V tomto ohledu byl výslech svědků odmítnut nedůvodně, jde totiž o relevantní důkaz k prokázání žalobcových tvrzení.

K výroku VI .

83. Podle § 15h odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu při poskytování investiční služby uvedené v § 4 odst. 2 písm. d) a e) je obchodník s cennými papíry povinen získat od zákazníka nezbytné informace o jeho odborných znalostech v oblasti investic, zkušenostech v oblasti investic, finančním zázemí a investičních cílech.
84. Podle odst. 2 citovaného ustanovení informace podle odstavce 1 je obchodník s cennými papíry povinen získat v rozsahu, který mu umožní vyhodnotit, zda poskytnutí investiční služby uvedené v odstavci 1, poskytnutí rady ohledně investičního nástroje nebo provedení obchodu s investičním nástrojem v rámci investiční služby uvedené v odstavci 1, odpovídá finančnímu zázemí zákazníka, jeho investičním cílům a odborným znalostem a zkušenostem potřebným pro pochopení souvisejících rizik.
85. Podle § 15i odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu při poskytování hlavních investičních služeb, s výjimkou služeb uvedených v § 4 odst. 2 písm. d) a e), je obchodník s cennými papíry povinen požádat zákazníka o informace o jeho odborných znalostech v oblasti investic a zkušenostech v oblasti investic. Podle odst. 2 tohoto ustanovení o informace uvedené v odstavci 1 je obchodník s cennými papíry povinen požádat v rozsahu, který mu umožní vyhodnotit, zda poskytnutí investiční služby uvedené v odstavci 1 nebo rady ohledně investičního nástroje nebo provedení obchodu s investičním nástrojem v rámci investiční služby uvedené v odstavci 1 odpovídá odborným znalostem a zkušenostem potřebným pro pochopení souvisejících rizik.
86. Skutková podstata spočívající v porušení povinností vyplývajících ze zákonných ustanovení uvedených v odůvodnění rozhodnutí (nikoliv však již konkretizována ve výroku rozhodnutí, viz níže) může být naplněna nezískáním či nevyžádáním informací o odborných znalostech zákazníka, popř. nepožádáním o informace v zákonem požadované kvalitě. Takové jednání žalobce se však z popisu skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepodává, žalobce byl potrestán za nevyhodnocování informací. Z tohoto pohledu je výrok rozhodnutí nezákonný. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak však ani není konkretizováno, podle jakého odstavce (odstavců) § 15h a 15i zákona o podnikání na kapitálovém trhu správní orgán žalobcovo jednání posuzoval, není tedy z výroku rozhodnutí zřejmé, jaké konkrétní zákonné ustanovení žalobce nesplněním povinnosti porušil, v tomto ohledu je výrok neurčitý.

87. Odhlédl-li soud od této skutečnosti, pak i v tomto případě je výrok rozhodnutí neurčitý i co do popisu jednání žalobce. Z popisu skutku není zřejmé, jakým konkrétním jednáním či opomenutím žalobce nastal skutkový stav, k němuž by bylo možné učinit hodnotící závěr, že žalobce informace nevyhodnocoval. Konkrétní jednání či opomenutí žalobce nelze z výroku rozhodnutí identifikovat. Důvodnou je proto námitka žalobce, že rozhodnutí nesplňuje zákonné požadavky na popis skutku v jeho výrokové části. Popis jednání žalobce až v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odkazem na vnitřní předpisy žalobce a na konkrétní případy dvou zákazníků žalobce a popisem způsobu, jakým žalobce získává (na základě investičního dotazníku) a vyhodnocuje (ve smyslu vlastního vnitřního předpisu) informace poskytované zákazníky, dostačující není, navíc ani samotnému znění výroku neodpovídá. Výrok rozhodnutí pak neodpovídá jeho odůvodnění. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že žalobce informace ve vztahu k poskytovaným investičním službám nevyhodnocoval, v odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že je nevyhodnocoval řádně a srozumitelně.
88. Důvodnou pak soud shledal i námitku žalobce, že uvedený výrok postihuje jednání, ohledně něhož nebylo správní řízení zahájeno. Z oznámení o rozšíření předmětu řízení ze dne 1.7.2013 vyplývá, že správní orgán měl důvodné podezření, že žalobce se dopustil správního deliktu tím, že nejméně v období konání státní kontroly ode dne 12.7.2012 do dne 4.12.2012 řádně nevyhodnocoval, zda poskytovaná investiční služba odpovídá zákaznickým odborným znalostem potřebným pro pochopení souvisejících rizik a v případě investiční služby obhospodařování majetku zákazníka též jeho finančnímu zázemí a investičním cílům. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně postihlo jednání žalobce, avšak za období od 27.3.2009 do 29.5.2012, tedy za období jiné, které do období vymezeného v oznámení o rozšíření předmětu správního řízení nekoresponduje. Soud se neztotožnil s konstatováním žalované, že vymezení rozhodného období mohlo být žalobci zřejmé z odkazu na jednání žalobce ve vztahu k zákaznici J. T. a B. K.. Z vymezení předmětu správního řízení se podává, že žalobci bylo kladeno za vinu udržování protiprávního stavu po určité období, tedy jednání žalobce mělo mít charakter trvajících správního deliktu.
89. Z tohoto důvodu má vymezení časového ohraničení jednání žalobce zásadní význam, kdy smyslem určení náležitostí výroku je, aby daný skutek nemohl být zaměněn s jiným. Časové ohraničení deliktního jednání je důležité také z hlediska posouzení zániku odpovědnosti (viz také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.6.2014 č.j.8 As 33/2014 – 43). Zásadní význam již jen z tohoto důvodu má časové ohraničení skutku pro účastníka řízení, neboť k tomuto období se logicky vztahuje jeho právní a skutková argumentace. Ve vztahu k argumentaci žalované poukazující na případy dvou zákazníků (jednání žalobce ve vztahu k těmto zákazníkům však skutková věta výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje), z nichž mohl žalobce dovodit, jaké je časové ohraničení jemu vytýkaného protiprávního jednání, je nutné mít na zřeteli právo účastníka řízení vědět, jaký je předmět správního řízení bez toho, aby byl nucen jej sám dovozovat z jednotlivých skutkových okolností případu či postupů správního orgánu v řízení. Použití slova „nejméně“ nic nemění na tom, že žalobce mohl považovat za jemu vytýkané období protiprávního jednání zásadně právě období probíhající kontroly, rozhodnutí nakonec z pohledu časového ohraničení jednání řeší skutek jiný, co do trvání mnohem rozsáhlejší.

K výroku VII.

90. Podle § 12e odst. 1 zákona o podnikání na finančním trhu je obchodník s cennými papíry povinen při nakládání s investičními nástroji zákazníka zavést opatření k ochraně vlastnického práva zákazníka, zejména pro případ úpadku obchodníka s cennými papíry, a k vyloučení použití investičních nástrojů zákazníka k obchodům na vlastní účet nebo na účet jiného zákazníka, s výjimkou případu, kdy zákazník k takovému postupu udělil obchodníkovi s cennými papíry výslovný souhlas.
91. Podle odst. 2 citovaného ustanovení je obchodník s cennými papíry povinen při nakládání s peněžními prostředky zákazníka zavést opatření k ochraně práv zákazníka k tomuto majetku a, s výjimkou vkladů u obchodníka s cennými papíry, který je bankou, k vyloučení použití tohoto majetku k obchodům na vlastní účet nebo na účet jiného zákazníka.
92. Podle §5 odst. 1 vyhl. 303/2010 Sb. obchodník s cennými papíry v systému své vnitřní evidence zajišťuje soustavnou a jednoznačnou identifikaci investičních nástrojů a peněžních prostředků každého zákazníka tak, že může kdykoliv odlišit aktiva držaná pro jednoho zákazníka od aktiv držených pro ostatní zákazníky a od svých vlastních aktiv. Vnitřní evidence obsahuje rovněž záznamy o tom, na jakém účtu u třetí osoby jsou jednotlivé investiční nástroje a peněžní prostředky každého zákazníka vedeny.
93. Podle odst. 2 citovaného ustanovení obchodník s cennými papíry
- a) zajišťuje kontrolu shody dat ve vnitřní evidenci se skutečným stavem peněžních prostředků a investičních nástrojů zákazníka držených třetí osobou a postup odstranění zjištěných nesrovnalostí (dále jen „rekonciliace“) nejméně jednou za měsíc,
 - b) má povinnost provádět rekonciliaci
 1. na základě dokladu poskytnutého třetí osobou,
 2. průkazným a zdokumentovaným způsobem, ze kterého vyplývá průběh a výsledek rekonciliace,
 - c) stanoví pravidla pro kontrolu plnění povinností v souvislosti s rekonciliací a četnost a způsob rekonciliace.
94. Z ustanovení §5 odst. 1 vyhl. 303/2010 Sb. vyplývá povinnost žalobce zajistit odlišení peněžních prostředků jednotlivých zákazníků a prostředků vlastních tak aby bylo kdykoliv proveditelné. Tato skutečnost ve skutkové větě výroku uvedena není, přitom evidence účtů, na nichž jsou vedeny jednotlivé investiční nástroje a peněžní prostředky, je provedením této povinnosti. Žalobce pak v rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně tvrdil, že je vždy byl schopen zjistit, kolik prostředků se nachází na tom kterém sběrném účtu té které banky. Zároveň pak k poznámce pod čarou č. 155, že vyjádření žalobce, z kterého správní orgán I. stupně vycházel, bylo vyloženo mylně (z věty uvedené v poznámce pod čarou dle názoru soudu lze učinit závěr o tom, že přehled neměl zákazník v rámci klientské aplikace, nikoliv však žalobce). Za tohoto stavu bylo na místě místní šetření navrhané žalobcem provést. Důkaz navržený žalobcem směřoval k prokázání jeho tvrzení a daný rozpor mohl vyřešit. Navržený důkaz není zjevně nedůvodný, aby mohl být bez dalšího odmítnut. V tomto ohledu pak lze poukázat na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010-132, v němž soud konstatoval, že [v] rámci řízení o uložení pokuty za správní delikt, zahajovaného z úřední povinnosti (ex officio), jako jedné ze základních forem správního trestání je třeba klást zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů a jejich rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů ve smyslu § 3 správního řádu z roku 2004, jakož i zásadou vyšetřovací (vyhledávací) podle § 50 odst. 3 věty druhé téhož zákona.

95. Důvodná je i námitka žalobce ve vztahu k provádění rekonciliace. Zákon, resp. citovaná vyhláška stanoví povinnost provádět rekonciliaci nejméně jednou za měsíc. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu pak může spočívat v porušení této povinnosti, tedy v neprovedení rekonciliace právě v tomto časovém intervalu. Pokud si žalobce vnitřním předpisem stanovil pravidlo přísnější (rekonciliace na denní bázi), které v některých případech nedodržel, avšak stále se pohyboval v intervalu určeném zákonem, resp. podzákonným předpisem, skutkovou podstatu správního deliktu nenaplnil. Výrok rozhodnutí je v tomto ohledu nezákonný. S porušením intervalu provádění rekonciliace stanoveného vnitřním předpisem ostatně zákon ani vyhláška naplnění skutkové podstaty správního deliktu nespojují.

K výroku VIII.

96. Podle §15 odst. 3 zákona o podnikání na kapitálovém trhu obchodník s cennými papíry nesmí při poskytování investičních služeb přijmout, nabídnout nebo poskytnout poplatek, odměnu nebo nepeněžitou výhodu (dále jen „pobídka“), která může vést k porušení povinnosti jednat kvalifikovaně, čestně a spravedlivě a v nejlepším zájmu zákazníků.
97. Podle § 15 odst. 1 vyhlášky č. 303/2010 Sb. je pobídka v mezích § 15 odst. 1 a 3 zákona přípustná, pokud
- a) je hrazena zákazníkem, za zákazníka nebo je vyplácena zákazníkovi,
 - b) je hrazena třetí straně či pro třetí stranu nebo poskytována třetí stranou či za třetí stranu a
 1. zákazník byl před poskytnutím hlavní nebo doplňkové investiční služby jasně, srozumitelně a úplně informován o existenci a povaze pobídky a výši nebo hodnotě pobídky nebo způsobu jejího výpočtu, pokud ji nelze zjistit předem,
 2. pobídka přispívá ke zlepšení kvality poskytované služby a
 3. pobídka není v rozporu s povinností obchodníka s cennými papíry jednat v nejlepším zájmu zákazníka.
98. I v tomto výroku nelze ze skutkové věty výroku identifikovat konkrétní jednání žalobce, kterým byla skutková podstata správního deliktu naplněna. Ve výroku je uvedeno hodnocení jednání žalobce, aniž by z něj bylo zřejmé, jaké konkrétní jednání žalobce bylo posuzováno. Není zřejmé, ve vztahu k jakým pobídkám nebyla informace jasná, srozumitelná, není ani zřejmé, v čem konkrétně spočívala nejasnost, nesrozumitelnost či neúplnost podané informace. I ve vztahu k tomuto výroku soud odkazuje na závěry soudní judikatury, podle které rozhodnutí o správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností,

jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, sp.zn. 2 As 34/2006).

K výroku IX

99. Podle § 12 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu k zajištění obezřetného poskytování investičních služeb obchodník s cennými papíry zavede a udržuje řídicí a kontrolní systém.
100. Podle § 12a odst. 2 cit. zákona řídicí a kontrolní systém musí být ucelený a přiměřený charakteru, rozsahu a složitosti činností obchodníka s cennými papíry.
101. Podle § 23 odst. 1 vyhlášky č. 123/2007 Sb., o pravidlech obezřetného podnikání bank, spořitelních a úvěrních družstev a obchodníků s cennými papíry, systém pro vytváření, kontrolu a předávání informací příslušným orgánům dohledu je vytvořen a udržován tak, aby poskytoval informace aktuálně, spolehlivě a uceleně.
102. I v tomto výroku nelze ze skutkové věty výroku identifikovat konkrétní jednání žalobce, kterým byla skutková podstata správního deliktu naplněna. Ve výroku je uvedeno hodnocení jednání žalobce, aniž by z něj bylo zřejmé, jaké konkrétní jednání bylo posuzováno. Žalobci pak bylo mj. kladeno za vinu, že systém neumožňoval efektivně třídit a identifikovat záznamy komunikace a efektivně exportovat větší množství záznamů. Skutková věta stojí na pojmu „efektivně“ s tímto pojmem však zákon, resp. podzákonný předpis, nepočítá. Systém má být vytvořen a udržován tak, aby poskytoval informace aktuálně, spolehlivě a uceleně, podmínka efektivnosti stanovená právní normou není. I ve vztahu k tomuto výroku soud odkazuje na závěry soudní judikatury, podle které rozhodnutí o správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, sp.zn. 2 As 34/2006).
103. Námitku týkající se neúměrné délky správního řízení soud neshledal důvodnou. Správní orgán prvního stupně vydal dne 8.2.2013 oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední dle ust. § 46 odst. 1 správního řádu., které dle § 46 odst. 1 správního řádu v souladu s ust. § 27 odst. 1 správního řádu doručil žalobci dne 8.2.2013 do datové schránky. Žalobce dne 28.2.2013 podal své vyjádření k zahájenému řízení. Správní orgán prvního stupně dne 1.7.2013 oznámil rozšíření předmětu správního řízení z moci úřední dle § 46 odst. 1 správního řádu o podezření ze spáchání dalších správních deliktů dle ZPKT, kdy shodně jako u oznámení o zahájení řízení ze dne 8.2.2013 uvedl, že u žalobce byla v období ode dne 12.7.2012 do 4.12.2012 provedena státní kontrola. Rozšíření správního řízení odůvodnil skutečností, že důkladnou analýzou výsledků kontrol dospěl k závěru, že žalobce porušil povinnosti stanovené zákony specifikované v oznámení, proto dospěl k závěru, že rozšíří předmět správního řízení. Oznámení o rozšíření správního řízení bylo žalobci doručeno do datové schránky dne 1.7.2013. Žalobce své vyjádření k rozšíření předmětu řízení ze dne 29.7.2013 doručil správnímu orgánu prvního stupně dne 29.7.2013 osobně do podatelny. Usnesením ze dne 29.8.2014, žalobkyni doručeným dne 1.9.2014 byl žalobce vyzván k vyjádření se k podkladům shromážděným správním orgánem ve smyslu

ust. § 36 odst. 3 správního řádu, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení, na což reagoval žádostí o prodloužení lhůty ze dne 2.9.2014, a to o 10 dnů, tj. do dne 25.9.2014, kdy uvedeného data doručil do podatelny orgánu prvního stupně své vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně následně dne 19.12.2014, č.j. 2014/73765/570 vydal ve věci rozhodnutí, ve kterém žalobci za správní delikty uvedené ve výroku předmětného rozhodnutí uložil pokutu ve výši 10 000 000 Kč. Předmětné rozhodnutí bylo žalobci doručeno do datové schránky dne 22.12.2014. Žalobce podal proti rozhodnutí rozklad, orgánu prvního stupně osobně doručený dne 30.12.2014, kdy podáním osobně doručeným dne 14.1.2015 požádal o prodloužení lhůty k podrobnému odůvodnění rozkladu do 28.5.2015, což správní orgán prvního stupně akceptoval. Následně žalobce požádal o opětovné prodloužení lhůty osobně doručeným podáním správnímu orgánu prvního stupně dne 23.2.2015 a to do 30.4.2015, kdy návrhu orgán prvního stupně vyhověl pouze částečně, lhůtu pro doplnění rozkladu stanovil do 16.3.2015, přičemž žalobce uvedenou lhůtu dodržel doručením doplnění odůvodnění rozkladu dne 16.3.2015. Žalovaná vydala své rozhodnutí o rozkladu dne 4.6.2015, které vypravila dne 9.6.2015.

104. V řízení sice došlo k porušení procesních práv žalobce, kdy lhůta k vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu orgánem prvním stupně a ani žalovanou dodržena nebyla. Porušení procesních práv však nemá vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí, neboť tvrzené průtahy v řízení či neúměrná délka správního řízení není důvodem pro zrušení rozhodnutí pro nezákonnost. Nezákonnost rozhodnutí je posuzována z hlediska aplikace hmotného práva, tj. souladu skutkových zjištění předmětného sporu s platnými právními předpisy, vydání rozhodnutí ve lhůtě stanovené je procesním právem a povinností, které však nemůže mít vliv na obsah rozhodnutí. V daném případě mohl žalobce podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti.
105. S ohledem na nezákonnost některých výroků správního orgánu I. stupně, kdy skutečnosti z nichž správní orgány vycházely při ukládání sankce, relevantní nejsou, se soud ve vztahu k výši uložené pokuty zabýval námitkou žalobce o likvidační povaze pokuty. Správní orgány dospěly k závěru, že výše pokuty by měla přimět žalobce, potažmo i další subjekty nepokračovat v porušování právních předpisů, rovněž tak výše pokuty nemá výrazný dopad do majetkových poměrů. V této souvislosti odkázaly na vlastní kapitál žalobce, který k 30.6.2014 činil výši 331,86 miliónů Kč. Výše pokuty proto nemá likvidační charakter. Více se správní orgány majetkovými poměry žalobce nezabývaly. Bylo však na místě na základě podaného daňového přiznání žalobce zhodnotit výsledek hospodaření za uplynulé roky. Podle § 192 odst. 2 zákona o podnikání na kapitálovém trhu se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán, popřípadě též k a) délce trvání porušení právní povinnosti, b) finanční situaci právnické osoby, c) významu neoprávněného prospěchu právnické osoby, pokud jej lze stanovit, d) ztrátě třetích osob způsobené zjištěným porušením právní povinnosti, e) součinnosti této právnické osoby v řízení o správním deliktu, f) předchozím správním deliktům právnické osoby. Hodnocení finanční situace žalobce dostatečné nebylo, dopady jaké na fungování žalobce bude pokuta v uložené výši mít, řešeny konkrétně nebyly. V tomto ohledu je rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

106. V tomto ohledu ve vztahu k námitce žalobce proti výroku V. rozhodnutí správního

orgánu I. stupně soud poukazuje na fakt, že žalobkyně pochybení uznala, v průběhu kontroly přijala nápravu. Argument, že pokud by byl proveden výslech svědků, pak by vyšlo najevo, že zákazník informovala, avšak v nesprávné formě, relevanci nemá. Zákon stanoví povinnost, že obchodník s cennými papíry je povinen poskytnout informace uvedené v § 15d odst. 1, 15g odst. 1 a 15r odst. 1 zákona v listinné podobě, nebo na jakémkoliv nosiči informací. Ze skutkových zjištění jednoznačně vyplynulo, že některé informace nebyly zákazníkům poskytovány, některé pouze ústně, u některých shledal obecné informace. Zákon vyžaduje písemnou formu, ta splněna nebyla, proto je námitka nedůvodná. Skutečnost, že byla přijata náprava, je pak je na místě zohlednit právě při stanovení výše sankce.

107. Při posuzování námitky nepředvolání na jednání bankovní rady s tím, že žalobce nebyl pozván na jednání rozkladové komise žalované, přestože o to žádal, není k dispozici záznam z jednání rozkladové komise a ani samotná žalobcova žádost, soud vycházel z ust. § 134 odst. 1 správního řádu. Smyslem zákonného vymezení je zajistit nezávislost rozkladové komise; v dané věci je však nutné uvést, že příslušné rozhodnutí nevydává rozkladová komise, ale bankovní rada žalované, rozkladová komise je pouze (ze zákona nepovinným) poradním orgánem bankovní rady. Právo účastnit se jednání rozkladové komise jako poradního orgánu není v právních předpisech zakotvena. Soud vycházel i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 – 59. Nejvyšší správní soud v rozsudku vyšel z povahy řízení o rozkladu, o němž dle zákona rozhoduje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu, popř. dle zvláštní právní úpravy jiný orgán. V projednávaném případě rozhodovala o rozkladu bankovní rada jako kolektivní orgán. Návrh rozkladové komise, jako poradního orgánu, měl pouze doporučující charakter. Členové rozkladové komise se nepodílejí na výkonu pravomoci správního orgánu bezprostředně, byť jsou považováni za úřední osoby a lze namítat i jejich podjatost. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu, samotný návrh rozkladové komise není podkladem rozhodnutí ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu, k němuž by svědčilo právo účastníka se vyjádřit a návrhem rozkladové komise není orgán, který o rozkladu rozhoduje, vázán. Rozhodné je posouzení věci jím samotným, které má odraz v rozhodnutí o rozkladu (k výše uvedeným závěrům srov. rozsudek ze dne 21. 10. 2004, č. j. 2 A 11/2002 – 227, publikovaný pod č. 463/2005 Sb. NSS, rozsudek ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 Afs 74/2007 – 140 nebo rozsudek ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 – 99). Žalobce mohl veškerá procesní práva uplatnit v řízení před správním orgánem prvního stupně, šetřena byla i jeho práva v řízení o rozkladu. K porušení práva na spravedlivý proces nedošlo.

108. Na základě výše uvedených závěrů soud shledal žalobu důvodnou. Rozhodnutí žalovaného soud zrušil dílem podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost, dílem podle 76 odst. 1 písm. c) pro vady řízení. Podle § 78 odst. 3 s.ř.s. soud zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť s ohledem na neurčitost prakticky všech výroků prvostupňového rozhodnutí nelze vady řízení odstranit v řízení o rozkladu, aniž by žalobci zároveň nebylo upřeno právo vymezit se případně podaným řádným opravným prostředkem proti (novému) rozhodnutí o uložení sankce. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku. V dalším řízení správní orgán vymezí (v případech, kdy byl výrok rozhodnutí shledán neurčitým) jednotlivé skutky ve výroku

rozhodnutí tak, aby bylo zřejmé, jakého konkrétního (objektivně vnímatelného) jednání se žalobce dopustil. U takto konkrétně a určitě ve výroku popsaného skutku musí být objektivně zjiitelné, zda se skutek stal, popř. v jakém časovém rozmezí eventuelně jednáním vyvolaný protiprávní stav trval. Dále správní orgán provede žalobcem navrhované důkazy výsledkem svědků (soud navrhované důkazy – výslech svědků - s ohledem na důvody zrušení žalovaného rozhodnutí a s ohledem na rozsáhlost navržených důkazů neprováděl), popř. jiné žalobcem navržené důkazy, bude-li s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti věci zcela zjevné, že provedení takových důkazů nemůže skutková zjištění správního orgánu zvrátit.

109. Žalobce byl ve věci úspěšný, podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. mu bylo proti žalovanému přiznáno právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši 11 228 Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3 100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu správního (9 300 + 21 % DPH tj. 11 253 Kč) a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (900 + DPH, tj. 1 089 Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení a 2) podání žaloby a účast při jednání soudu. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. ledna 2018

Mgr. Aleš Sabol, v. r.

předseda senátu